

Thmas Mandakass

Phyllada : opoia periechei prton eis to Prooimion auts ola ekeina, osa einai eis tn kaln paradosin, kai orthn prophoran, kai syllabn tn grammatn anankaia ...

En Lipsia ts Saxnias: Preitkopph, 1761

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn836085752>

Druck Freier Zugang

Fyelsen!
bibl. orient. 309

7 Fufeln.

<R> Ca_232.¹⁻³

C_3073.

F. J. Ballin

ΦΥΛΛΑΔΑ.

Ἡ ὁποία περιέχει πρῶτον εἰς τὸ Προοίμιον αὐτῆς ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα εἶναι εἰς τὴν καλῶν παραδόσεων, καὶ ὀρθὴν προφορὰν, καὶ συλλαβῶν τῶν γραμμάτων ἀναγκαῖα.

Καθ' ἐξῆς περιέχει καὶ τὰ γράμματα εἰς μίαν νέαν καὶ καλῶν τάξιν βαλμένα· διὰ τὸ νὰ ἤμπορῶν ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά ἔυκολα καὶ ὀγλήγωρα νὰ τὰ μανθάνου.

Ἀκολούθως περιέχει καὶ ἐκεῖνῳ τὴν προσδοχίῳ, ὅπῃ κάθε ἕνας Χριστιανὸς ἀπαραιτήτως χρειασῆται παιδιόθεν νὰ τὴν μανθάνῃ, διὰ τὸ νὰ δοξάζῃ καὶ νὰ ὀψαρισῇ τὸν ἐδικόν τε ποιητὴν καὶ εὐεργέτην Θεόν.

Καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς προσδοχίης περιέχει καὶ τὰς δέκα ἀντολάς τῆς ἐν ὑψίσις Θεῶν μὲ μίαν συντόμον εἰς τὴν κοινὴν μας διάλεκτον ἐξήγησιν ἐνωμένας.

Ἦν συγγραψας, τύποις ἐξέδοτο

ΘΩΜΑΣ ΜΑΝΔΑΚΑΣΗΣ

Κασοριαῖος καὶ τῆ ἐπισήμῃ Ἰατρός.

Ἐν Λιψία τῆς Σαξωνίας·

παρὰ Ἰωάννη Γόττλοβ Ἐμμανυὴλ Πρέιτκοφ.

ἐν ἔτει 1761.

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ.

Ἄλφα. Βῆτα. Γάμμα. Δέλτα.
 Ἐψιλόν. Ζῆτα. Ἡτα. Θῆτα. Ἰῶτα.
 Κάππα. Λάμβδα. Μῦ. Νῦ. Ξῦ.
 Ὅμικρον. Πῦ. Ρῶ. Σίγμα. Ταῦ.
 Ὑψιλόν. Φῦ. Χῦ. Ψῦ. Ὠμέγα.

Τὰ ἱερά ἡμῶν γράμματα, τὰ δυνάμε-
 να πάντα ἀνθρώπον σοφίσαι εἰς σωτη-
 ρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ
 ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΤΩ ΑΝΑΓΙΩΣΚΟΝΤΙ ΧΑΙΡΕΙΝ.

στα πράγματα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι κά-
νομεν, διούσατε ἀναγνώσα, ὅταν θέ-
λωμεν, ἐκεῖνα εἰς μὲν τὸ χῆμα εὐμορ-
φα, εἰς δὲ τὴν μάθησιν, καὶ χρῆσιν
εὐκολὰ νὰ γένων, πρέπει μὲ καλὴν τάξιν καὶ μέ-
θοδον νὰ τὰ κάμνωμεν. διότι ὅσα ἡμεῖς χωρὶς τά-
ξιν καλὴν καὶ μέθοδον κάμνωμεν, ἀνάγκη εἶναι ὅ-
λα ἐκεῖνα εἰς μὲν τὸ χῆμα ἀνοσα, εἰς δὲ τὴν μά-
θησιν καὶ χρῆσιν, δύσκολα νὰ γένων. ὅθεν προέε-
ρχεται, ὅπῃ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μικρὰ παι-
δία τῷ γένει μας τρεῖς καὶ τέσσαρας χρόνους
εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα παιδύονται, καὶ δὲν ἤμ-
πορῶν νὰ γνωρίσων, καὶ νὰ μάθων τὰ γράμματα.
ἐπειδὴ ἀρχίζων συγκεχυμένα καὶ ἄτακτα νὰ τὰ
μανθάνων διὰ τῆτο ἠθέλησα ἐγὼ εἰς μίαν τριαύ-
την καλὴν τάξιν καὶ μέθοδον νὰ βάλω τὰ πρῶ-
τα μας γράμματα, ὅπῃ νὰ ἤμπορῶν ὅλα τὰ μι-

κρὰ παιδία τῶ γένους μας ἔυκολα καὶ ὀγλήγωρα
 νὰ τὰ γνωρίζεν, καὶ νὰ τὰ μανθάνεν. εἰς τὴν
 ἀρχὴν λοιπὸν τῶν γραμμάτων ἔχω τὸ ἀλφάβη-
 τον ὀλόγραφον γεγραμμένον, διὰ νὰ ἤξῃρη κάθε
 ἕνας πῶς πρέπει τὸ κάθε ἕνα γράμμα ὀρθῶς καὶ
 νὰ τὸ λέγη, καὶ νὰ τὸ γράφῃ· ἔπειτα ἔχω ξε-
 χωριστὰ καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα ἡμῶν γράμματα
 εἰς τρία μέρη ὡσάν εἰς τρία τροπαρακία διηρημέ-
 να, διὰ νὰ ἤμπορῶν τὰ μικρὰ παιδία δυσκολότερα,
 καὶ ὀγλήγωρότερα ἀπὸ ὀλίγα νὰ τὰ μανθάνεν,
 παρὰ ὅλα μὲ μίαν φορὰν. καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι
 ὅπῃ διδάσκην τὰ γράμματα, πρέπει καλὰ πρῶτον
 νὰ δείχνεν εἰς τὰ μικρὰ καὶ ἀνήλικα παιδία τὰ
 χήματα τῶν γραμμάτων, ἔπειτα νὰ λέγην καὶ
 τὰ ὀνόματα. διότι ἡμεῖς τὸ κάθε ἕνα πρᾶγμα
 ὅπῃ γνωρίζομεν, ὄχι ἀπὸ τὸ ὄνομα, ἀλλὴ ἀπὸ τὸ
 χῆμα, ὅπῃ ἔχει τὸ γνωρίζομεν, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος
 σοφία καὶ διώκει τὰ πάντα δημιουργήσας Θεός,
 εἰς τὸ κάθε ἕνα αὐτῶ δημιουργία καὶ κλισμα
 ἕνα τοῖστον ξεχωριστὸν χῆμα καὶ ἀνεργημὰ ἔβα-
 λεν, ὅπῃ ἐκεῖνο τόσον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κλισμα-
 τα νὰ διακρίνεται, ὅσον καὶ ἀπὸ ὅλης ἡμᾶς τῆς ἀν-
 θρώπου νὰ γνωρίζεται· ἡμεῖς τὸν τριαντάφυλλον
 ὄχι διὰ τί λέγεται τριαντάφυλλον τὸ γνωρίζομεν,
 ἀλλὴ διὰ τί ἔχει ἕνα τοῖστον ξεχωριστὸν χῆμα καὶ ἀνερ-
 γημα, ὅπῃ καὶ ἕνα ἄλλο ἄνθος νὰ τὸ ἔχη δὲν ἡμ-
 πορῆ. καὶ καθ' ἑξῆς ἡμεῖς ὅσα πρᾶγματα εἰς τὸν
 κόσμον αὐτὸν γνωρίζομεν, ὅλα ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ξε-
 χωριστὰ χήματα καὶ ἀνεργήματα, ὅπῃ ἔχεν τὰ
 γνωρίζομεν, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ ὀνόματα. ἐπειδὴ τὰ
 ὀνόματα ὅλων τῶν πραγμάτων εἶναι ἀόρατα,
 καὶ τὰ

καὶ τὰ χήματα μόνον εἶναι ὄρατά· ἡμεῖς ἐκείνους
τῶ ἀνθρώπου, ὅπως δημῆτριος λέγεται, τὸ ὄνομα δὲν
τὸ βλέπομεν, ἀλλὰ τὸ χῆμα καὶ τὸ ἐνεργημα ἐκείνους
βλέπομεν. διὰ τῆτο ἡμεῖς καὶ δε ἕνα ἀνθρώπου
ὅπως τὴν πρώτην φορὰν τὸν βλέπομεν, ὅπως τὸ
σῶμα τε, τὴν ἡλικίαν τε, τὴν ὄψιν τε, τὴν φωνήν τε,
καὶ τὸ ἦθος τε καταλεπῶς σοχαζόμεθα.
ἀπὸ τὰ ὅποια ἡμεῖς ἐκείνον τὸν ἀνθρώπου ὕπερον,
ὅπως καὶ ἀνὴρ ἐλαμν τὸν ἰδῆ, καὶ χωρὶς ναὶ ἡξέ-
ρωμεν τὸ ὄνομά τε, ἀκριβῶς τὸν γνωρίζομεν. ἐτῆ
πρέπει ἡμεῖς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀναγκαῖα εἰς ἡμᾶς
πράγματα ναὶ κάμνωμεν. ὅταν δὲλωμεν ἐκείνους
ὕπερον, ὅπως καὶ ἀνὰ τὰ βλέπωμεν, ἀκριβῶς ναὶ
τὰ γνωρίζομεν. διότι ὅσοι τὰ ἀόρατα μόνον τῶν
πραγμάτων ὀνόματα μανθάνου, καὶ τὰ ὄρατά
αὐτῶν χήματα δὲν τὰ σοχάζονται, ἐκείνοι ὕπερον
ὅπως καὶ ἀνὴρ ἐλαμν ἰδῆ τὰ πράγματα ναὶ τὰ γνω-
ρίσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα μὲ κάμνενα τρόπον δὲν ἡμ-
πορῶν. τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἐκείνους τὰ μι-
κρὰ παιδία, ὅπως χρόνους ἰκανούς εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα
παιδεύονται, καὶ ναὶ γνωρίσεν τὰ γράμματα
δὲν ἡμπορῶν. ἐπειδὴ τυχαίον μερικοὶ ἀπὸ
ἐκείνους, ὅπως τὰ διδάσκου, ναὶ εἶναι, ὅχι μόνον ἀμελεῖς,
ἀλλὰ καὶ πάντῃ ἀνόητοι. οἱ ὅποιοι ἐξώδου ὡσαν εἶνα
τραγῶδι λέγου εἰς τὰ μικρὰ παιδία τὰ ἀόρατα
μόνον τῶν γραμμάτων ὀνόματα, καὶ δὲν φροντί-
ζου ἐπιμελῶς ναὶ δείχου μέσα εἰς τὸ χαριτὶ τὰ
ὄρατά τῶν γραμμάτων χήματα, διὰ ναὶ ἡμπορῶν
ὕπερον τὰ μικρὰ παιδία, ὅπως καὶ ἀνὰ βλέπου τὰ
γράμματα ἀκριβῶς ναὶ τὰ γνωρίσεν. διότι ἡμεῖς
τὸ πρῶτον γράμμα, ὅχι διὰ τί λέγεται ἄλφα τὸ

γνωρίζομεν, ἀμὴ διὰ τί ἔχει ἓνα τοιοῦτον ξεχωριστὸν χῆμα, ὅπῃ δὲν ἰμοιάζει, ἔτε μὲ τὸ δεύτερον, ἀλλ' ἔτε μὲ ἄλλο κανὴνα γράμμα· καὶ καθεξῆς ἀνάμεσα εἰς ὅλα τὰ γράμματα κανὴνα γράμμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ βρεθῆ, ὅπῃ μὲ τὸ ἄλλο κατὰ τὸ χῆμα νὰ ἰμοιάζη, ἀμὴ τὸ κάθε ἓνα γράμμα ἔχει ἓνα ξεχωριστὸν χῆμα, μὲ τὸ ὁποῖον τόσον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα γράμματα ἐκεῖνο ξεχωρίζεται, ὅταν καὶ ἀπὸ ὅλης ἡμᾶς τῆς ἀνθρώπου γνωρίζεται. διὰ τῆτο ὅσοι ἀπὸ τῆς διδασκαλῆς εἶναι ἐπιμελεῖς, καὶ Φρόνιμοι, ἐκεῖνοι πρέπει μέσα εἰς τὸ χαρτὶ πρῶτον καταλεπτῶς νὰ δείχνεν εἰς τὰ μικρὰ παιδία τῆ κάθε ἐνὸς γραμματος τὸ ὄρατὸν καὶ ξεχωριστὸν χῆμα, ἔπειτα νὰ λέγην καὶ τὸ ἀόρατον ἐκεῖνο ὄνομα. καὶ μάλιστα ὅλα τὰ ἄλλα γράμματα περιεργίας χάριν ἓνα πρὸς ἓνα μὲ τὸ δεῖξιμον νὰ τὰ ἀπερνῶν, διὰ νὰ βλέπεν τὰ μικρὰ παιδία, πῶς ἄλλο κανὴνα γράμμα δὲν βρισκεται, ὅπῃ νὰ ἔχη τοιοῦτον χῆμα, ὅ, τι λογῆς ἔχει ἐκεῖνο τὸ γράμμα ὅπῃ διδάσκοντα. καὶ συνεχῶς νὰ τὰ ἐρωτῶν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ὅπῃ μέσα εἰς τὸ χαρτὶ βλέπεν, καὶ μαιθάνεν, ὅταν ἤθελαν καὶ εἰς ἄλλο μέρος τὸ ἰδῆ, ἀν ἠμπορῶν νὰ τὸ γνωρίσεν· καὶ ὅταν λέγην τὰ μικρὰ παιδία, πῶς ἠμπορῶν τότε πρέπει ὁ διδάσκαλος μὲ πατρικῶ ἀγάπῃ, καὶ ἠμερότητα, διὰ μίαν δοκιμῆ νὰ διδῆ εἰς τὸ χέριτς ἓνα ἄλλο χαρτὶ, ὅπῃ νὰ ἔχη ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα γράμματα καὶ ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ὅπῃ λέγην τὰ μικρὰ παιδία, πῶς τὸ γνωρίζεν· καὶ ὅταν ἐκεῖνα μοναχάτς τὸ βρισκῶν, καὶ εἰς τὸν διδάσκαλόν τς τὸ δείχνεν, τότε ἐκοῖνος νὰ εἶναι, ὅχι μόνον πληρωφορημένος,

πῶς

πῶς τὰ μικρὰ παιδία ἐκείνο τὸ γράμμα ἀληθινὰ
 τὸ γνωρίζον, ἀμὴ καὶ πολλὰ νὰ τὰ ἐπαινῇ, καὶ νὰ τὰ
 ἐκκομιάζῃ, ὡσάν νὰ τὰ θαυμάζῃ. διότι ἐκείνοι οἱ
 ἔπαινοι, καὶ τὰ ἐκκόμια τῆ διδασκάλου μίαν τοιαύτην
 ἀγάπην καὶ προθυμίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μικρῶν
 παιδιῶν γενεῖν, ὅπῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκεῖνα μεγά-
 λην προκοπὴν εἰς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων
 νὰ κάμνουν ἤμπορῶν. ἐπειδὴ ὅλα τὰ μικρὰ παιδία
 εἶναι ἐκ φύσεως αὐτῶν καθ' ὑπερβολὴν φιλότιμα.
 ὅθεν ἐκεῖνα μόνον τὰ πράγματα ἀγαπῶν νὰ μαν-
 θάνουν, καὶ νὰ κάμνουν. ἀπὸ ὅσα γνωρίζον, πῶς ἔπαι-
 νον καὶ τιμῶν ἀπολαμβάνουν. διὰ τῆτο καὶ εἰς τὴν
 ὀγλήγηρον μάθησιν τῶν γραμμάτων, ἔτε ἐκεῖνα τὰ
 ἀπάνθρωπα ζυλίσματα καὶ ὑβρίσματα, ἔτε ἐκεῖ-
 να τὰ κατηφῆ, καὶ θηριώδη φοβερίσματα θέλουν,
 ἀμὴ πρῶτον καλῶ καὶ ἐπιμελημένῳ παράδοσιν
 μετὰ πολλῆς ἡμερότητος, καὶ πατρικῆς ἀγάπης,
 ἔπειτα καὶ συχνὰς ἐπαινῶν, καὶ ἐκκόμια χρειάζονται.
 μίαν τοιαύτην λοιπὸν παράδοσιν τῶν γραμμάτων
 ὅ, τι λογιῆσι ἀνωτέρω εἶπαμεν, ὅταν μιστὴν ὄραν μόνον
 τῆς ἡμέρας ἤθελαν κάμνῃ εἰς τὰ μικρὰ παιδία,
 τόσον οἱ φρόνιμοι διδάσκαλοι, ὅσον καὶ οἱ γονεῖς, ὅπῃ
 ἔξωθεν γράμματα, θέλουν ἰδῆ, πῶς ἤμπορῶν ἐκεῖνα
 εἰς μίαν ἐβδομάδα ὅλα τὰ γράμματα ἀκριβῶς νὰ
 τὰ γνωρίσῃν, καὶ νὰ τὰ μάθῃν. ἀγκαλα ἢ καλὴ
 παράδοσις τῶν γραμμάτων ὀλίγον κόπον ἔχη, μι-
 δὸν ἔμωσ πολλῶν, καὶ σέφανον ἀφθαρτον ἀπὸ τῶν
 ἐν ὑψίστοις Θεῶν ἀπολαμβάνει.

Εὐθύς ἐγὼ μετὰ τὸ ἀλφάβητον ἔχω καὶ τὰ
 ἐπὶ τὰ Φωνίοντα ξεχωριστὰ γεγραμμένα· ἐπειδὴ εἶναι
 μερικά καὶ ἀπὸ αὐτὰ, ὅπῃ οἱ ἀμαθεῖς ἀλλῶς εἰς τὸ

ἀλφάβητον, καὶ ἄλλως εἰς τὴν συλλαβὴν τῶν λέ-
 ξεων, ὅταν μοναχὰ βρίσκωνται μὲ μίαν πρόθεσιν
 βάρβαρον τὰ προφέρων, ἢ γινῆσθαι μοναχὴν, ἢ τὰ
 μοναχὴν, καὶ ἰῶτα μοναχὴν λέγουσιν διὰ τὸ τοιοῦτον
 τὰ μικρὰ παιδία ὡς μετὰ τὸ ἀλφάβητον ξε-
 χωριστὰ καὶ τὰ τοιαῦτα φωνίζοντα μὲν ἐκείνῳ τὴν
 βάρβαρον πρόθεσιν καὶ τὰ μανθάνων, ὅπῃ ὅταν εἰς
 τὴν συλλαβὴν τῶν λέξεων ἔρχονται, καὶ μὴ συγχί-
 ζονται, καὶ διαφέρουν, πῶς ἄλλα ἦτον ἐκεῖνα τὰ φω-
 νιζόμενα, ὅπῃ εἰς τὸ ἀλφάβητον χωρὶς ἐκεῖνο, τὸ, μο-
 ναχὴν ἔμαθον, καὶ ἄλλα εἶναι αὐτὰ, ὅπῃ εἰς τὴν συλ-
 λαβὴν τῶν λέξεων μὲ ἐκεῖνο, τὸ, μοναχὴν μανθάν-
 ον, ἀμὴν καὶ ἠξόφρον, πῶς τὰ αὐτὰ φωνίζοντα, καὶ
 μὲ ἐκεῖνο καὶ χωρὶς ἐκεῖνο, τὸ, μοναχὴν εἶναι τὸ
 ὁποῖον ἂν ἔλειπε, πολλὰ καλῆτερα ἦτον ἀκολούθως
 ἔχω καὶ ὅλα τὰ σύμφωνα καὶ μερικὰς μονοσυλλά-
 βους προθέσεις, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διὰ τὸ μανθάν-
 ον ὡς τὰ μικρὰ παιδία τὸ καθεὶς ἕνα σύμφω-
 νον, ὅταν εἶναι τόσον εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅσον καὶ εἰς τὸ
 τέλος τῆς συλλαβῆς μὲ τὸ καθεὶς ἕνα φωνιζόμε-
 νον, τί λογῆς ἦχον ἀποτελεῖ. ὅπῃ ὅταν εἰς τὴν συλ-
 λαβὴν τῶν λέξεων ἔρχονται, ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ
 ἠξόφρον καὶ μοναχὰ τὸς ὁμοίως καὶ τὰ συλλαβίζον,
 καὶ καὶ τὰ προφέρων ἐπειτα ἔχω εἰς ἕνα μέρος ξε-
 χωριστὰ, καὶ τὰς ἔξκυριως διφθόγγους, καὶ ὅλα ἐκεῖ-
 να τὰ ἄρθρα, ὅπῃ διὰ αὐτῶν γράφονται διὰ τὸ μαν-
 θάνον ὡς τὰ μικρὰ παιδία τὴν ξεχωριστὴν, καὶ
 παράδοξον φωνίζοντα καὶ γραφίω τῶν διφθόγγων.
 ἐπειδὴ τὰ φωνιζόμενα, ὅταν ἀνάμεσον τὸς ἐνώωνται,
 καὶ διφθόγγοι γίνονται, τότε ἄλλα εἶναι, ὅπῃ καὶ τὰ
 δύο ἐν ταυτῷ τὴν ἐδικίω τὸς τὴν φωνίω εἰς μίαν ἄλ-
 λην

λῶ ξύνῳ καὶ παραδόξον φωνῶ τῷ μετατρέπεν,
 ὅπῃ μῆτε τὸ ἕνα, μῆτε τὸ ἄλλο τοιαύτῳ φωνῶ
 εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἔχεν. καθὼς εἶναι τὸ ἄλφα,
 ὅταν μὲ τὸ ἰῶτα ἐνώνεται, τότε μῆτε τῷ ἄλφα,
 μῆτε τῷ ἰῶτα ἢ φωνῆ ἐξυπακέεται, ἀμὴ καὶ τὰ
 δύο ὡσάν ἕνα ἐψιλὸν παραδόξως προφέρονται. ὡς τὸ
 (αι). ὁμοίως καὶ τὸ ὀμικρὸν, ὅταν μὲ τὸ ὑψιλὸν ἐνώ-
 νεται, τότε μίαν τοιαύτην παραδόξον καὶ τρεμερὰν
 φωνῶ ἀποτελεῖ. καθὼς εἶναι τὸ, (ου) ὅπῃ μῆ-
 τε τὸ ὀμικρὸν, μῆτε τὸ ὑψιλὸν τοιαύτῳ φωνῶ εἰς
 τὸν ἑαυτὸν τῆς ἔχεν. ἢ ἄλλα πάλιν φωνίζοντα εἶναι
 ὅπῃ ὅταν ἀνά μετόν τῆς ἐνώωνται τότε τὸ ἕνα τῷ ἐδι-
 κῶ τῆ τῷ φωνῶ παντάπασι τῷ κρύπτει, καθὼς
 εἶναι τὸ ἐψιλὸν καὶ τὸ ὀμικρὸν, ὅταν μὲ τὸ ἰῶτα ἐνώ-
 νεται (ει οἱ) ὡσάν ἕνα ἰῶτα μόνον καὶ τὰ δύο προφέ-
 ρονται ἐξ ἐναντίας τὸ ἄλφα, καὶ τὸ ἐψιλὸν, ὅταν
 μὲ τὸ ὑψιλὸν ἐνώωνται, ἀγκαλα τῷ ἐδικλύτῆς
 τῷ φωνῶ ἀμετατρέπῳ τῷ φυλάτῆν, τὸ ὑψι-
 λὸν ὅμως, ὅπῃ κρατῆν, ὡσάν ἕνα φῶ νὰ στυπα-
 κέεται τὸ κάμνεν. καθὼς, τὸ, αυ καὶ α. καὶ αὐ-
 τὰ πάλιν, ὅταν εἰς τῷ σῶθῆσι, ἢ ἕνα φωνίζον, ἢ
 τὸ λάμδα, καὶ τὸ ῥῶ κατώπι τῆς λαμβάνεν, τότε
 τὸ ὑψιλὸν ὅπῃ κρατῆν, ὡσάν ἕνα βῆτῆα κατὰ τῷ
 φωνῶ τὸ κάμνεν. καθὼς εἶναι, τὸ, αὔος, Παῦλος,
 καὶ αὔρα, ἕνα, βωχία, βέρισκω, βράπη, καὶ ἄλ-
 λα πολλὰ τοιαῦτα ἔχομεν. ὅταν οἱ ἀμαθεῖς, ὅπῃ
 τῷ φωνῶ μόνον τῶν λέξεων ἔξωθεν ἀίκεν, καὶ με-
 σὰ εἰς τὸ χαρτί ποτὲ τῷ ὀρθογραφίαν δὲν τῷ βλέ-
 πον, ὅλα τὰ τοιαῦτα, ἄλλοτε μὲ τὸ φῶ, ἄλλοτε μὲ
 τὸ βῆτῆα ἐσφαλμένως τὰ κακογράφον. διὰ τῆτο
 ἐκείνοι, ὅπῃ διδάσκον τὰ γράμματα, πρέπει ἐτῆ

ἐπιμελῶς νὰ παραδίδεν εἰς τὰ μικρὰ παιδία ἐκεί-
 νας τὰς παραδόξους Φωνάς, ὅπῃ κáμνεν οἱ διφθου-
 γοι, καθὼς ἐγὼ ἀνωτέρω τὰς εἶπα. πρὸς τέτοις
 ἔχω καὶ τὰ ἐν συλλήψει ἢ ἐνδιασάσει σύμφωνα, τὰ
 ὁποῖα εἶναι θεμέλια ὅλων τῶν συλλαβῶν. ἐπειδὴ ὅλοι
 οἱ λόγοι τῆς ἐδικτῆς μας γλώσσης ἄλλην καμίαν συλ-
 λαβὴν παραάνω δὲν ἔχεν ἀπὸ ἐκείνας, ὅπῃ ἐγὼ μετὰ
 εἰς τὴν σαρεῖσαν Φυλλάδα ἔγραψαι· ἀγκαλα ὅλα
 αὐτὰ ὀλίγα εἶναι, ἀπὸ ἐκείνῳ ὅμως τὴν συγκεχυμέ-
 νῳ καὶ ἀτακτικῶν παραδόσιν, μεγάλῳ δυσκολίαν εἰς
 τὰ μικρὰ παιδία φέρων· διότι ἐκείνα τὰ ἐπὶ τὰ Φω-
 νήντα καὶ τὰς ἐξ διφθόγους, καὶ μερικὰ
 ἀρθερα, καὶ τὰ ἐν συλλήψει σύμφωνα, ὅπῃ
 ἔπρεπε τὰ μικρὰ παιδία πρῶτον ὅλα ἐκείνα εἰς
 ἓνα μέρος συναιγμένα ἐν ταυτῶ νὰ τὰ μανθά-
 νεν, ἐτζή δὲν τὰ ἔχεν, ἀμὴ ἀρχίζεν νὰ τὰ γυρθεν
 μετὰ εἰς ἐκείνο τὸ μέγα πέλαγος τῶν λέξεων, ὅπῃ
 εἶναι τὰ τοιαῦτα ἐδῶ καὶ ἐκῆ διασκορπισμένα,
 καὶ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μεμακρυσμένα, καὶ ἀφ-
 ἔ ἔυθεν καὶ μάθεν τὸ ἓνα εἰς ἓνα μέρος, ἕως
 ὅπῃ νὰ ἔυθεν καὶ τὸ ἄλλο εἰς ἄλλο μέρος, ἀληθο-
 γῆν καὶ ἐκείνο ὅπῃ ἔμαθαν. ὅθι προέρχεται ὅπῃ τὰ
 μικρὰ παιδία εἰς πολλὰς χρόνας ἐκείνα νὰ τὰ γνω-
 ρίσεν, καὶ νὰ τὰ μάθεν δὲν ἤμπορῆν. διὰ τῆτο ἐγὼ
 ὅλα ἐκείνα εἰς ἓνα μέρος τὰ ἐσωάξα, καὶ κατὰ
 τάξιν τὰ ἔβαλα, διὰ νὰ ἤμπορῆν ὅλα τὰ μικρὰ
 παιδία τῆ γένους μας ἔυκολα καὶ ὀγλήγωρα νὰ τὰ
 μανθάνεν. διότι ἢ καλὴ ἢ τάξις καὶ ἢ παραδόσις
 εἶναι, ὅπῃ καὶ τὰ πλέον δύσκολα εἰς τὴν μάθησιν
 ἔυκολα τὰ κáμνει. ἔρῳσο.

Τὰ εἰκοσιτέσσαρα ἡμῶν γράμματα.

α. β. γ. δ. ε. ς. η. θ. ϑ.
ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ϖ.
ρ. σ. ς. τ. υ. φ. χ. ψ. ω.

Τὰ ἑπτὰ φωνιέντα.

α. ε. η. ι. ο. υ. ω.

Συλλα-

Συλλαβαὶ τῶν δέκα ἑπτὰ συμφάνων.

Βα. βε. βη. βι. βο. βυ	Να. νε. νη. νι. νο. νυ.
Γα. γε. γη. γι. γο. γυ.	Ξα. ξε. ξη. ξι. ξο. ξυ.
Δα. δε. δη. δι. δο. δυ.	Πα. πε. πη. πι. πο. πυ.
Ζα. ζε. ζη. ζι. ζο. ζυ.	Ρα. ρε. ρη. ρι. ρο. ρυ.
Θα. θε. θη. θι. θο. θυ.	Σα. σε. ση. σι. σο. συ.
Κα. κε. κη. κι. κο. κυ.	Τα. τε. τη. τι. το. τυ.
Λα. λε. λη. λι. λο. λυ.	Φα. φε. φη. φι. φο. φυ.
Μα. με. μη. μι. μο. μυ.	Χα. χε. χη. χι. χο. χυ.

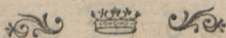

Μονοσύλλαβα.

ἐκ. ἐν. ἐς. ἐξ. ἄν. κἄν. κεν. πᾶς. πᾶν. σῆς.
πῦρ. γὰρ. πέρ. μᾶν. μᾶς. μῖν. πῶς. φῶς.

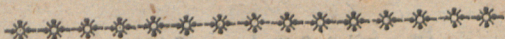

Δίφθου-

Δίφθογγοι.

αι.	αυ. ηυ.	ει.	ευ. ου
	οι.	υ.	(υ.)

'Αρθρα.

ὄς. τόν. ὄν. τοῖς. οἷς.	τῆς. ἧς. τήν. ἡν.
τῶν. ὧν. τῆς. ἐς.	ταῖς. αἷς. ταῖς. αἰς.

Λέξεις Μονοσύλλαβαί.

παῖς. νῆς. χεῖρ. πῆς. | χῆς. κλεῖς. βῆς.

Τὰ

Τὰ ἐν συλλήψει σύμφωνα.

βδε.	βλε.	βρε	σκευ.	σκλη.	σχα
γλω.	γνω.	γρα	σπο.	σα.	σρου
θλι.	θνη	θρη	σφα.	σφρα.	σχα
δρα.	κλαι.	κνο	σχρο.	τλα.	τρι
κρα.	κτι.	μνη	φθαι.	φλε.	φρα
πλα.	πνευ.	πρα	χθο.	χλα.	χνο
πται.	σβε.	σθε	Χρι		

Τὸ ὀρθῶς συλλαβοῦσιν.

Ἰσ-ρα-ήλ.	ὀ-χλος	ὕ-πνος.	ἄ-σβε-σος
λύ-χνος.	δά-κτυλος	ἔ-σθής.	ὀ-σφύς
φάτ-νη.	αἰ-γλη	ἰ-χὺς.	ἄ-φλε-κτος
ὀ-πλον.	σκή-πτρον	βα-πτι-σμα.	ὕ-μνος
ἔ-θνος.	αἰχ-μάλωτος	ἄ-μνος.	ἄ-γνός
δε-σμός.	ἀ-ριθ-μός	ἄ-χραν-τος.	
ὕ-πτuos.	ἄ-πρα-κτος	καὶ τὰ ἑξῆς.	

Τὰ

Τὰ ἐνδιασάσει σύμφωνα.

ἀβ - βὰς.	ἄγ - γος	παύ - καλος.	θράϊ - χος
κάδ - δης.	σαίκ - κος	κλαυθ - μός	
ἄλ - λος.	γράμ - μα	σπλάγ - χων	
τύραν - νος.	ἵπ - πος	πάρερ - γον	
ἄρ - ρήτος.	γλώσ - σα	ἔμ - παιγ - μαί	
φράτ - τω.	ὄμ - βρος	καὶ τὰ ἐξῆς.	

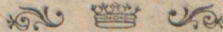
Τὰ Συνεσαλμένα.

ϛ	γάρ	ῃ	δὲ	Ϟ	καὶ	ϫ	κατὰ
μϛ	μετὰ	ϛ	θα	ϙ	τα	τ	τὸν
ϙ	τὴν	τ	τῆς	ϙ	τοῦ	τ	τῶν

Θ	Θεός	Κς	Κύριο;	Ις	Ἰησῆς
Χς	Χριστός	ἀνς	ἄνθρωπος		

Ἡ Προσ-

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Αγίος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας, τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Παναγία τριάς. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Ἄγιε, ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασαι τὰς ἀθουσίας ἡμῶν ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε Ἐλέησον, Κύριε Ἐλέησον, Κύριε Ἐλέησον.

Πάτερ

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς·

Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σε·

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σε.

Γενήσθω τὸ θέλημά σε, ὡς ἐν Οὐ-
ρανῶ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιείσιον δός
ἡμῖν σήμερον.

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα
ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφει-
λέταις ἡμῶν.

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πει-
ρασμόν.

Ἄλλα ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
Ἄμην.

B

ΘΕΟΤΟ-

Θεοτόκε παρθένε, χαῖρε κεχαριτω-
μένη Μαρία ὁ Κύριος μετὰ σέ.

Εὐλογημένη σὺ αἰ γυναίξϊ, καὶ
δβλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σε,
ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου
ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἁ-
γιον, τριάς ἅγια δόξα σοι.

* * * * *
 Ἡ Σωτήριος ὁμολογία τῆς ζω-
 ποιᾶς ἡμῶν πίσεως.

Πισθῶ εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα παντο-
 κράτορα, ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ
 γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν.

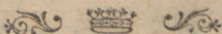
Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
 τὸν Υἱὸν τῆ Θεῶ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ
 τῆ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων
 τῶν αἰώνων.

Φῶς ἐκ Φωτὸς, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ
 Θεῶ ἀληθινῶ, γεννηθέντα, ἢ ποιηθέν-
 τα, ὁμοῦσιον τῷ Πατρὶ, δι' ἃ πάν-
 τα ἐγένετο.

Τὸν δι' ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους, καὶ
 διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόν-
 τα ἐκ τῶν Οὐρανοῦν, καὶ σαρκωθέντα
 ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς
 παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ
Ποντίῃ Πιλάτῃ, καὶ παθόντα, καὶ
ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κα-
τὰ τὰς γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τὰς Οὐρανοὺς,
καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρι-
νῆαι ζῶντας, καὶ νεκροὺς· ἔτι τῆς βασι-
λείας ἐκ ἑσῶν τέλους.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ
Κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς
ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ, καὶ Ἰωῶ
συμπροσκυωμένον, καὶ σὺνδοξαζόμε-
νον, τὸ λαλήσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν, καὶ
ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα, εἰς ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ
ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμιῶν.

Φῶς

Φῶς ἰλαρὸν ἀγίας δόξης ἀθανάτου
 Πατρὸς, Οὐρανίου, Ἁγίου, Μάρτυρος,
 Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Ἐλθόντες ἐπὶ τῷ ἡλίῳ δύνῃ, ἰδόν-
 τες Φῶς ἑσπερινόν, ὑμνεῖμεν Πατέρα,
 Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεόν

Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι
 Φωναῖς αἰσίαις, Ὡς Θεὸς, ζωὴ ὁ διδῶν·
 διὸ ὁ κόσμος σε δοξάζει.

Καταξίωσον Κύριε ἐν τῇ ἑσπέρᾳ ταύ-
 τη ἀναμαρτήτως φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν
 Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδο-
 ξασμένον τὸ ὄνομά σε εἰς τὰς αἰῶνας.
 Ἀμήν.

Γένοιτο Κύριε τὸ ἔλεός σε ἐφ' ἡμᾶς,
 καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ
 δικαιώματά σε.

Εὐλογητὸς εἶ Δέσποτα, σιωπέτισόν με
τὰ δικαιώματά σε.

Εὐλογητὸς εἶ ἅγιε, Φώτισόν με τοῖς
δικαιώμασί σε.

Κύριε τὸ ἐλεός σε εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ
ἔργα τῶν χειρῶν σε μὴ παρίδης.

Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος,
σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ
Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν,
καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων. Ἀμήν.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δέσλον σε, Δέσπο-
τα, κατὰ τὸ ῥῆμά σε ἐν εἰρήνῃ·

Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί με τὸ σωτή-
ριόν σε,

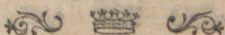
Ὁ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάν-
των τῶν λαῶν,

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ
δόξαν λαῶσιν Ἰσραὴλ.

ΔΕΥΤΕ

Ἄπο ἐπιτιμήσεώς σε Φύζονται, ἀπό Φω-
νῆς βροντῆς σε δειλιάσσει.

Ἀναβαίνουσιν ὄρη, καὶ καταβαίνουσι πεδία
εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐδεμελίωσας αὐτά.

Ἵριον ἔδε, ὃ ἐ παρελεύσονται, ἐδὲ ἐπι-
σρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

Ὁ ἐξαποσέλλων πηγὰς ἐν Φάραγγιν,
ἀναμέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.

Ποτιῶσι πάντα τὰ θηρία τῆ ἀγρῆ, προσ-
δέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ' αὐτὰ τὰ πετεινὰ τῆ Οὐρανῶ κατα-
σκινοῦσαι, ἐκ μέσθ τῶν πετρῶν δάσσει Φωνίω.

Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπεράων αὐτῆ. ἀπό
καρπῆ τῶν ἐργασθ χερταθήσεται ἡ γῆ.

Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ
χλίην τῇ δελεία τῶν ἀνθρώπων.

Τῆ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος
δφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Τῆ ἰλαριῶσαι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ καὶ ἄρ-
τος καρδίαν ἀνθρώπου σπρίζει.

Χερταθήσονται τὰ ξύλα τῆ παδῆς, αἱ
κέδροι τῆ Λιβάνε, ἃς ἐφύτθσας.

Ἐκεῖ σρεθία ἀνοσούσσαι τῆ ἐρωδιῆ ἢ
κατοικία ἠγεῖται αὐτῶν.

Ἵρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα κα-
ταφυγὴ τοῖς λαγαοῖς.

Ἐποίησε σελιῶν εἰς καιρῆς ὁ ἥλιος ἔγνω
τὴν δύσιν αὐτῆ.

Ἔθε σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ
διελύσσονται πάντα τὰ θηρία τῆ δρυμῆ.

Σκύμνοι ἀρούμενοι τῆ ἀρπάσαι, καὶ ζη-
τῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρώσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ σωήχθησαν, καὶ
εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιταδήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐ-
τῆ, καὶ ἐπὶ τῷ ἐργασίῳ αὐτῆ ἕως ἑσπέρας.

Ὡς ἐμεγαλιώθη τὰ ἔργα σε Κύριε, πάν-
τα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σε· αὐτὴ ἡ
θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ βρύχωρος· ἐκεῖ ἐρ-
πετὰ, ὧν ἐκ ἐστὶν ἀριθμὸς.

Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων· ἐκεῖ πλοῖα
διαπορεύονται. Δράκων ἔτος ἐν ἔπλασας
ἐμπαίξεν αὐτῶ.

Πάντα πρὸς σε προσδοκῶσι, δένοι τῷ
τροφίῳ αὐτῶν εἰς ἰσκαίρον· δόντος σε αὐ-
τοῖς, συλλέξουσιν.

Ἀνοίξαντός σε τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα
πληθήσονται χρηστότητος· ἀποσρέψαντος
δέ σε τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἀντανελεῖς τὸ Πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλεί-
ψουσι, καὶ εἰς τὸν χεῖ αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

Ἐξαποσελεῖς τὸ Πνεῦμά σε, καὶ κλιθήσου-
ται, καὶ ἀνακακινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τὰς αἰῶνας· ὁ-
φρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτῆ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν
αὐτῇ τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ
καπνίζοντα.

Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ
Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Ἦδωθεὶν αὐτῷ ἡ διαλογὴ μου, ἐγὼ δὲ ὠ-
φρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ
ἀνομοί, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτὰς.

Ἐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον· ὁ ἥλιος
ἔγνω τὴν δύσιν αὐτῆ, ἔδωκε σκότος, καὶ ἐγέν-
ετο νύξ.

ΨΑΛΜΟΣ ν. 50.

Ελέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.
Καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου
ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας
μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ
ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου· τί διαπαντός.

Σοὶ μὲν ἡμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώ-
πιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς
λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδὲ γὰρ ἐν ἀνομίαις σιωελήφθην, καὶ ἐν
ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδὲ

Ἰδὲ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας τὰ ἀδη-
λα, καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σε ἐδήλω-
σάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπω, καὶ καθαριθήσο-
μαι· πλυεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκαν-
θήσομαι.

Ἀκτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ βίφροσύν-
ῳ, ἀγαλλιάσονται ὅσα τεταπεινωμένα.

Ἀπόσρεψον τὸ πρόσωπόν σε ἀπὸ τῶν
ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου
ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἔμοι ὁ Θεός,
καὶ Πνεῦμα βίβης, ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκά-
τοις μου.

Μὴ ἀπορρήψης με, ἀπὸ τῆ προσώπου σε,
καὶ τὸ Πνεῦμά σε τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης
ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τιλὴ ἀγαλλίασιν τῆ σωτηρίας
σε, καὶ Πνεύματι ἠγεμονικῶ ζήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμως τὰς ὁδοὺς σε, καὶ ἀσεβεῖς
ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς
σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου
τιλὴ δικαιοσύνῳ σε.

Κύριε τὰ χεῖλή μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στό-
μα μου ἀναγγελεῖ τιλὴ αἰνεσίῳ σε.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα αὐν, ὅλο-
καυτώματα ἐκ βίδοκῆσεως.

Θυσία

Θυσία τῷ Θεῷ, Πνεῦμα σωτηριμμένον,
καρδίαν σωτηριμμίω, καὶ τεταπεινωμέ-
νω ὁ Θεὸς ἐκ ἐξεδενώσει.

Ἀγάθων Κύριε ἐν τῇ Βδοκίᾳ σε τιώ-
σιον, καὶ ἀποδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε Βδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀνα-
φορᾶν, καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσσῃ
ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σε μόσχες.

Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γε-
νῆ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σε βοηθὸν
ἐνθλίψουσιν ἐκ ἔχομεν. Κύριε τῶν δυ-
νάμεων ἐλέησον ἡμᾶς.

Αἰ δε-

Αἱ δέκα τῶ ἐν ὑψίσις Θεῶ ἐντολαί.

1. **Ε**γὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός σε, ὅσις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δαλείας. Οὐκ ἔσονται σοὶ Θεοὶ ἕτεροι, πλὴν ἐμεῦ. Οὐ ποιήσεις σεαυτῶ εἰδωλον, ἐδὲ πωτὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ Οὐρανῷ ἄνω, καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὑδασι ὑποκάτω τῆς γῆς. Οὐ προσκινήσεις αὐτοῖς, ἐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς. ἐγὼ γάρ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός σε, Θεός ζηλωτής, ἀποδίδες ἀμαρτίας Πατέρων ἐπὶ τέκνα, ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισῶσι με. καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσι με. καὶ τοῖς φυλάσσει τὰ προσάγματα μου.

2. Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τῶ Θεῶ σε ἐπιματαίω. ἐ γάρ μὴ καθάρσις Κυρίου ὁ Θεός σε τὸν λαμβάνοντα τὸ ὄνομα αὐτῶ ἐπιματαίω.

3. Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτῷ. ἐξ ἡμέρας ἔργα, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σε. τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ, Σάββατα Κυρίου τῷ Θεῷ σε. ἐ ποιήσεις ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον σου, καὶ ὁ Υἱός σε, καὶ ἡ θυγάτηρ σε. ὁ παῖς σε, καὶ παιδίσκη σε, ὁ βῆς σε, καὶ τὸ ὑποζύγιόν σε, καὶ πᾶν κτήνός σε, καὶ ὁ προσήλυτος ὁ παροικῶν ἐν σοί.

4. Τίμα τὸν Πατέρα σε, καὶ τὴν μητέρα σε, ἵνα εὖ σοὶ γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀγαθῆς, ἧς Κύριος ὁ Θεός σε δίδωσί σοι.

5. Οὐ φονεύσεις.

6. Οὐ μοιχεύσεις.

7. Οὐ

7. Οὐ κλέψεις.

8. Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τῷ πλησίον σε μαρτυρίαν ψευδή.

9. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τῷ πλησίον σε.

10. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τῷ πλησίον σε. ἔτε τὸν ἀγρὸν αὐτῷ, ἔτε τὸν παῖδα αὐτῷ, ἔτε τὴν παιδίσκην αὐτῷ, ἔτε τῷ βοῷ αὐτῷ, ἔτε τῷ ὑπόζυγῳ αὐτῷ, ἔτε παντὸς κτήνης αὐτῷ, ἔτε ὅσα τῷ πλησίον σε ἐστί.

Ἐξήγησις τῶν δέκα ἐντολῶν.

I. **Ε**ντολή εἶναι, νὰ μὴν ἔχωμεν, μήτε νὰ προσκωῶμεν μήτε νὰ λατρεύωμεν ἄλλον κἀνέναν ψεύτικον Θεὸν καθὼς εἶ εἰδωλολάτρεαι ἕκαμαν, ὅπῃ, ἄλλοι τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην, ἄλλοι τὴν γῆν, ἢ τὰ ὕδατα, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸν χρυσὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἀργυρον εἰδωλα ἕκαμαν, καὶ διὰ Θεὸς τὰ ἔχον, καὶ τὰ ἐπροσκωῶσαν, καὶ τὰ ἐλάτρευον. ἡμεῖς τοιαῦτα ἀναίδητα, καὶ νεκρὰ ψευδοπράγματα νὰ μὴν προσκωῶμεν. ἀμὴ ἔσαν καὶ μόνον τὸν ἀληθινὸν καὶ ζῶντα Θεὸν, τὸν πάνσοφον καὶ παντοδύναμον, τὸν ἀκρὸν ἀγαθόν, καὶ ἀκρὸν δίκαιον, τὸν ἅγιον καὶ καθαρὸν καὶ μακρόθυμον, τὸν βεργετικὸν καὶ καθυπερβολῶ φιλάνθρωπον μετ' ἀκρας αἰδῆς καὶ βλαβείας νὰ τὸν προσκωῶμεν, καὶ νὰ τὸν λατρεύωμεν ἀπὸ τὸν ὅποιον καθὼς ὅλη ἡ ὀρατὴ καὶ ἀόρατος κτίσις, ἔτζη καὶ ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐποιήθημεν καὶ ὄχι μόνον πολλαῖς ἐρανεῖς χάριτας καὶ βεργεσίας ἀπολαύσαμεν, ἀμὴ καὶ καθ' ἐκάστῳ ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ στιγμῶν βεργετέμεθα.

τέμεθα. ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ἡ πνοὴ, καὶ ἡ
διωμία ὅτῃ ἔχομεν ἀπὸ ἑνὸς καὶ μόνου ἐκείνου δι-
δεται καὶ κρατεῖται. ὅθεν ἔτε ἡμεῖς ἔχομεν καίνε-
να πρᾶγμα ἐδικόν μας εἰς ἐκεῖνον νὰ δάσωμεν, ἔτε
ἐκεῖνος ὁ διδὼς πᾶσιν ἡμῖν καὶ ζωὴν, καὶ πνοὴν, καὶ
τὰ πάντα, ἔχει κάμριαν χρεῖαν ἀπὸ ἡμᾶς· ἀμὴ
καθὼς οἱ γονεῖς εἰς τὰ τέκνα τῆς, ἔτζη καὶ ὁ Φύσει
ἀγαθὸς Θεὸς εἰς ὅλους ἡμᾶς τὴς ἀνθρώπων φέρε-
ται καὶ ὅσα συλλογίζεται, καὶ κάμνει, ὅλα ἐκεῖνος
ὡς Φιλόσοφος πατὴρ διὰ τὸ καλὸν μόνον τὸ ἐδι-
κόν μας τὰ συλλογίζεται καὶ τὰ κάμνει· ἀποβλέ-
πωντας, ὅχι εἰς τιὸ ἐδικὸν μας κακίαν, ἀμὴ εἰς
τιὸ ἐδικὸν τῆς ἀκραῖ ἀγαθότητα. ὅθεν καὶ εἰς αὐ-
τὴν τιὸν πρόσκαιρον ζωὴν καίνεαν ἀπὸ ἡμᾶς, ἔτε
δίκαιον, ἔτε ἀδικον δὲν ἀφάνει ἀπὸ τιὸν πείναν καὶ
γυμνίτητα νὰ ἀποδαῖνη, ἀμὴ ὅλους ἡμᾶς ἐπίσης
χάριν διὰ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῆς μᾶς τρέφει,
καὶ μᾶς ἐνδύει, καὶ μᾶς ἐσφραίνει· ἐπειδὴ ἐκεῖνος
ὁ Φύσει ἀγαθὸς πατὴρ δὲν ὑποφέρει ποτὲ κανέναν
ἀπὸ ἡμᾶς λυπημένον καὶ παραπονεμένον ἐνώπιον
αὐτῆς νὰ βλέπη, ἀμὴ θέλει ὅλοι ἡμεῖς πάντοτε
χαρῆμοι καὶ εὐχαριστημένοι εἰς τὸ πατρικὸν αὐ-
τῆς ἔλεος νὰ εἶμεθα. ὅθεν λέγει καὶ ὁ Προφήτης
εἰς ὅλους ἡμᾶς: εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτῆς ἐν ἀγαλ-
λίαι· πρὸς τέτοις ἐκεῖνος ὁ ἐλεήμων Θεὸς ἢ διὰ
τῆς ἀπίεθς αὐτῆς σοφίας καὶ διωμίας ἀδιαλεί-
πτως τιὸν ἐδικὸν μας μικροψυχίαν καὶ ἀδιωμίαν
βοηθῶντας, καὶ διὰ τῆς ἀκραῖς αὐτῆς ἀγαθότητος
καὶ μακροθυμίας τιὸν ἐδικὸν μας κακίαν καὶ ἀφρο-
σώλῳ διαρῶνοντας, εὐτυχῶς ὅλους μας φέρνει καὶ
εἰς τιὸν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὡτὰν εἰς ἕνα
ἀκύμαντον τῆς εἰρήνης καὶ σωτηρίας καὶ ἀκατα-
λίκτης

λίκτη χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τῶν ψυχῶν ἡμῶν
 λιμνία· διὰ τῆτο ἕνας καὶ μόνος ἐκεῖνος ὁ πρῶτος
 καὶ ὑψερὸς μέγας ἡμῶν θεοργέτης εἶναι ὡς ἀληθῶς
 ἀπίστης τιμῆς καὶ προσκωήσεως, ἀγάπης καὶ λα-
 τρείας ἄξιος.

2. Ἐντολή εἶναι, νὰ μὴν λαμβάνωμεν τὸ ὄνομα τῆ
 Θεῶ ἡμῶν ἐπὶ ματαίῳ· ἤγγεν νὰ μὴν μελαχειζώμε-
 θα ποτὲ τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ ἡμῶν ὡσάν ἕνα μέσον πρὸς
 ἀπόκτησιν τῶν ματαίων τῆ κόσμῃ πραγμάτων.
 μήτε πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων, ὅτῃ ἀνάμεσίν
 μας ὀμιλῶμεν. καθῶς κάμνεν μερικοὶ, οἱ ὅποιοι
 ἀπὸ τινὸ ἀμάθειαν καὶ κακίῳ σιωήθειαν εἰς τό-
 σιν ἀφοβίαν Θεῶ καὶ καταφρόνησιν τῆ ὀνόματος
 αὐτῆ ἤλθαν, ὅτῃ εἰς κάθε ἕνα τῆς λόγον, καὶ διὰ
 κάθε ἕνα μάταιον πρᾶγμα, ἂν δὲν εἶπεν τὸ μα-
 τὸν Θεῶν, ἢ ψυχῆ τῆς βλάψει. ὅθεν οἱ τοῖστοι κα-
 κορρίζικοι ἄνθρωποι, ἔτε εἰς αὐτῶ τὴν πρόσκαιρον
 ζωὴν καινὰ καλὸν ἠμπορῆν νὰ ἔχεν, ἔτε εἰς τινὸ
 ἄλλῳ ἠμπορῆν νὰ ἀποφύγην ἐκείνην τινὸ αἰώνιον
 κόλασιν κατὰ τινὸ φρικτὴν ἀπόφασιν, ὅτῃ λέγει,
 ἔ μὴ καθαρῖση Κύριος ὁ Θεός σε τὸν λαμβάνοντα τὸ
 ὄνομα αὐτῆ ἐπὶ ματαίῳ· διὰ τῆτο ἡμεῖς τὸ ὄνομα
 τῆ Θεῶ. μήτε πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ματαίων τῆ
 κόσμῃ πραγμάτων, μήτε πρὸς βεβαίωσιν τῶν λό-
 γων ἡμῶν νὰ τὸ λαμβάνωμεν καὶ μάλιστα εἰς τῆς
 χαριοντισμὸς καὶ ἀσειότηας, ὅτῃ ἀνάμεσόν μας
 κάμνομεν, νὰ μὴν ἀποτολμῶμεν ποτὲ τὸ ὄνομα τῆ
 Θεῶ νὰ τὸ ἀναμηνύωμεν, ἀμὴ ἐκεῖνο ὡς βασιλι-
 κὸν καὶ ἅγιον καὶ πολῦτιμον πρᾶγμα μέσα εἰς τὰ
 βάθη τῆς ψυχῆς μας κεκρυμμένον νὰ τὸ ἔχωμεν,
 καὶ μὲ πολλῶν βλάβειαν καὶ ἀγάπιῳ νὰ τὸ προ-
 σκωῶμεν, καὶ νὰ τὸ σεβῶμεθα· διότι ἐκεῖνος ὁ φύ-

σει ἀγαθὸς Θεὸς, ὁ οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων βασι-
λευς ἡμῶν, ὅλας ἡμᾶς τὲς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους, ὅχι
διὰ ἄλλο τίποτες, ἀλλὴ διὰ ἓνα καὶ μόνον τὸ ὄνομα
αὐτῆ τοῦ ἁγίου καὶ μᾶς τρέφει, καὶ μᾶς ἐνδιώκει,
καὶ μᾶς ἐφραίνει καὶ ἀπὸ κάθε θλίψιν καὶ ἀνάγ-
κην μᾶς ἐλευθερώνει καὶ ἀπὸ κάθε κακὸν ὄρατόν
τε καὶ ἀόρατον ὡς κέρην ὀφθαλμῶ μᾶς φυλάττει
καὶ ὅσα πρὸς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν
ἀναγκαῖα κάμνει εἰς ἡμᾶς, ὅλα ἐκεῖνα, ἔχει διὰ
τὰ ἐδικὰ μᾶς τὰ ἔργα, ἀλλὴ διὰ ἓνα, καὶ μόνον, τὸ
ὄνομα αὐτῆ τοῦ ἁγίου τὰ κάμνει, καθὼς καὶ ὁ
Προφήτης Δαβὶδ λέγει, ἀδήγησέ με ἐπὶ τρίβος
δικαιοσύνης ἐνεκεν τῆ ὀνόματος αὐτῆ. ὅθεν ἡμεῖς
ἐκεῖνο τὸ προσκυνητὸν καὶ σωτήριον ὄνομα τῆ ἁ-
γίας Θεῶ, ὅχι μόνον ἀπὸ ὅλα τὰ ὄρατά τῆ
κόσμου πράγματα, ἀλλὴ καὶ ἀπὸ τῆς ζωῆς μᾶς,
καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς μᾶς τιμιώτερον καὶ ἀκριβέτε-
ρον νὰ τὸ ἔχωμεν καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι, ὅπως εἰς
πλοχείαν καὶ ἀνάγκην καὶ θλίψιν ἐπίσκονται,
βοήθειαν ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ ζητῶν,
τότε ἡμεῖς νὰ μὴ νικώμεθα ἀπὸ τῆς ἀγάπης ἐκει-
νῶν τῶν ματαίων τῆ κόσμου πραγμάτων ὅπως ἔχο-
μεν, καὶ καταφρονῶντες τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ, ἀπο-
σερῶμεν τὲς πλοχὰς ἐκείνης τῆς βοηθείας, ὅπως διὰ
τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ ἀπὸ λόγου μᾶς ζητῶν, (διότι ἀνή-
λεως εἶναι ἡ κρίσις εἰς ἐκεῖνους, ὅπως δὲν κάμνουν ἔλεος)
ἀλλὴ εἰς ὅ, τι ἠμπορῶμεν, μετὰ χαρᾶς καὶ προθυ-
μίας νὰ τὲς ἐλεῶμεν ὅπως, ὅταν ἡμεῖς γυμνοὶ ἐνώ-
πιον ἐκεῖνους τῆ δικαιοσύνης ζώντων καὶ νεκρῶν κρι-
τῆ παρασαδῶμεν, ἔλεος ἀπὸ ἐκεῖνον διὰ τὸ ὄνομα
αὐτῆ νὰ ἀπολαύσωμεν, καὶ τῆς ἀφάρτου σοφῆς
τῆ ἀγίας αὐτῆ δόξης νὰ ἐνδουδῶμεν, καὶ σὺν αὐτῆ

C

ἐν ἀκα-

ἐν ἀκαταλίκτῳ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, αἰωνίως νὰ βασιλεύωμεν.

3. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ ἀγιάζωμεν τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τῆ Θεῶ ἀγκαλα τόσον τὸ ὄνομα, ὅσον καὶ ἡ ἑορταῖς τῆ Θεῶ εἶναι αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν τῆς ἀγίας. ἐπειδὴ ὁμως, καθὼς ἀπὸ τὰ φαῦλα καὶ ἀκάθαρτα ἡμῶν ἔργα ἀτιμάζεται καὶ βλασφημεῖται τόσον τὸ ὄνομα, ὅσον καὶ ἡ ἑορταῖς τῆ Θεῶ. ἔτι πάλιν καὶ διὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ καθαρῶν ἡμῶν ἔργων ἀγιάζεται: ἡγὼν δοξάζεται καὶ τιμᾶται τόσον τὸ ὄνομα, ὅσον καὶ ἡ ἑορταῖς τῆ Θεῶ. διὰ τῆτο ἡμεῖς προσαζόμεθα εἰς ἐκείνας τὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν ἑορτῶν νὰ παύωμεν ἀπὸ ὅλα τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα καὶ ψυχοβλαβῆ ἔργα: καὶ μόνον ἐκεῖνα τὰ ἔργα νὰ κάμνωμεν, ἴσα πρὸς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τόσον τῆς ἐδικῆς μας, ἴσον καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀποβλέπεν. διὰ νὰ ἀπολαμβάνωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκείνῳ τιῷ βλογαίαν καὶ χάρῳ τῆ παναγίε Πνεύματος, ἵπῃ ἀνωθεν πέμπεται εἰς ὅλῃς ἐκεῖνῃς, ὅσοι διὰ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἔργων ἀγάξεν καὶ τιμῆν ἐκείνας τὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν ἑορτῶν: εἰς τὰς ὁποίας ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων Θεὸς διὰ τὸ ὄνομα αὐτῆ τὸ ἅγιον ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς ὅλας ἐκείνας τὰς χάριτας καὶ βεργεσίας, ὅπῃ πρὸς τιῷ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ πρὸς τιῷ ἀπόλαυσιν τῆς Οὐρανίε αὐτῆ βασιλείας ἀφορῆν. διὰ τῆτο ἐκεῖνος ἀξίος εἶναι ἀπὸ ὅλῃς ἡμᾶς εἰς τὰς ἀγίας τῶν ἑορτῶν αὐτῆ ἡμέρας ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ νὰ δοξάζεται καὶ νὰ τιμᾶται.

4. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ τιμᾶμεν τῆς γονεῖς ἡμῶν: ἡγὼν νὰ μὴν ἀποπολμῶμεν ποτὲ, μήτε ἔργον κακὸν εἰς τῆς γονεῖς ἡμῶν νὰ κάμνωμεν, μήτε λόγον ψυχρὸν νὰ λέγω-

λέγω-

λέγωμεν, ἀμὴ ἀδιαλείπτως μετὰ φόβου καὶ τρόμου
 ὁπαιδεῖς καὶ ὑπήκοοι εἰς τὰς γονεῖς ἡμῶν νὰ εἶμεθα
 καὶ καθὼς ἐκεῖνοι ἡμᾶς βρέφη καὶ μικρὰ καὶ ἀδιώατα
 παιδιὰ ὄντας μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ τιμὴν καὶ ἀγά-
 πην μᾶς ἔτρεφαν, καὶ μᾶς ἐνδύων, καὶ ἀπὸ ὅλας
 τὰς ἀκαθαρσίας ἡμῶν μᾶς ἐπλύων, καὶ μᾶς
 ἐπάσρβαν· καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν
 ἀγρυπνεῖσαν, καὶ μᾶς ὑπηρετεῖσαν, καὶ μᾶς ἰά-
 τρῶσαν καὶ ἀπὸ κάθε βλαβερὸν καὶ λυπηρὸν πρᾶ-
 γμα ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ μᾶς ἐφύλατταν· ἔτζη καὶ
 ἡμεῖς χρέος ἀπαραίτητον ἔχομεν ἐκείνους, ὅταν γη-
 ράσεν, καὶ ἀδιωατήσεν, μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ
 τιμὴν καὶ ἀγάπην. νὰ τὰς τρέφωμεν, νὰ τὰς ἐν-
 δύωμεν, νὰ τὰς πλύωμεν καὶ εἰς τὰς ἀδυναμίας
 αὐτῶν νὰ ἀγρυπνώμεν, καὶ νὰ τὰς ὑπηρετῶμεν·
 καὶ ἀπὸ κάθε βλαβερὸν καὶ ὀχληρὸν πρᾶγμα νὰ
 τὰς φυλάττωμεν, μέχρι τελειότητος αὐτῶν ἀνα-
 πνοῆς· καὶ ἔτζη καίμοντες τὸ ἀπαραίτητον ἡμῶν
 χρέος, ἀπολαμβάνωμεν, τόσον ἀπὸ τὰς γονεῖς
 ἡμῶν ἐκείνῳ τιῶ ὠφελίμον ὁχλῶν καὶ ὁλογίαν,
 ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν ἐκείνῳ τιῶ πο-
 λυχρόνιον ζωῆς, καὶ τιῶ κληρονομίαν ἐκείνης τῆς ἀγα-
 θῆς καὶ ὁλογημένης γῆς.

5. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴν φοβώμεν κανέναν ἀν-
 θρωπον μήτε κατὰ τιῶ ζωῆς αὐτῆς, μὲ ὄπλα καὶ
 μὲ ἄλλα μηχανήματα· καθὼς καίμεν οἱ λησά καὶ
 οἱ τύραννοι, καὶ ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀν-
 θρώπων· μήτε κατὰ τὴν τιμὴν αὐτῆς μὲ τὰς ψευδεῖς
 κατηγορίας καὶ διαβολὰς, καὶ προδοσίας καὶ ὄνει-
 δισμὰς καὶ περιγελασμὰς καὶ καταφρονήσεις κα-
 θὼς καίμεν οἱ συκωφάνται, οἱ προδόται, οἱ ψευ-
 δομάστρες, οἱ ὑπερήφανοι, οἱ φθονεροὶ, οἱ κα-
 ταφρο-

τα Φρονητά καὶ περιγελασαί, καὶ ὅλοι οἱ θαναάσι
 μοὶ ἔχθροὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀνθρώπων. ἐπειδὴ πολ-
 λά ἀνωτέρα ἢ τιμῆ, καὶ ἀπὸ τινὸς ζωῆ τῶν ἀν-
 θρώπων εἶναι· καὶ τόσον πόνον εἰς τὰς ἀνθρώπους
 ἢ ἀποσέρεσις τῆς ζωῆς αὐτῶν δὲν προξενεῖ, ὅπῃ εἰς
 μίαν στιγμὴν πάυει, ὅσον πόνον καὶ ἀπαρηγόρητον
 χεδὸν λύπῃ εἰς τὰς ἀνθρώπους δίδει ἢ ἀποσέρεσις
 τῆς τιμῆς αὐτῶν, ὅπῃ εἰς ὅλιω τὰς τινὸς ζωῆ ἐπι-
 κρατεῖ. διὰ τῆτο καὶ ὁ ἴδιος ὁ νομοθέτης, ἐκεῖνος
 ὁ φοβερός καὶ τρομερός ἀπάσης ὀρατῆς καὶ ἀο-
 ράτε κτίσεως Κύριος, ὁ ἄκρος δίκαιος ζώντων καὶ
 νεκρῶν κριτῆς, ὁ διὰ τινὸς ἡμετέραν σωτηρίαν σάρ-
 κα λαβῶν, ἀναπληρώνωντας τινὸς ἔλλειψιν τῆς
 παρέσης ἐντολῆς, ἀπὸ ἐκείνῃ τινὸς δικαίαν κατα-
 δίκῃ καὶ κόλασιν, ὅπῃ δίδει εἰς ὅλας τὰς ἀδίκας
 φονεῖς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἀσυγκρίτως με-
 γαλητέραν καταδίκῃ καὶ κόλασιν διορίζει εἰς ὅ-
 λας ἐκεῖνας, ὅπῃ ψευδῶς καὶ ἀδίκως διαβάλλοντες,
 καὶ καταφρονῆντες, ὀνειδίζοντες καὶ περιγελῶντες
 τὰς ἀνθρώπους ἀνηλεῶς τὰς φονεῖν κατὰ τινὸς τι-
 μῆν. ὅθεν ἀποφασιστικῶς λέγει: ὅς δ' ἂν εἶπη τῷ
 ἀδελφῷ αὐτῆ, μαρὲ, ἔνοχος ἔσσι εἰς τινὸς γέενναν
 τῆ πυρός. διὰ τῆτο κάδε φρόνιμος ἀνθρώπος κα-
 θὼς τὸ χερίτε μετὰ φόβῃ καὶ τρόμῃ τὸ κρατεῖ
 ἀπὸ τὸν ἀδικὸν φόνον, ἐτῆ χρεωθεῖ καὶ τινὸς γλῶσ-
 σαντε μὲ περισσότερον φόβον καὶ τρόμον νὰ τὴν
 κρατῆ ἀπὸ κάδε ἀδικὸν ὑβριν καὶ ψευδῆ κατηγο-
 ρίαν, καταφρόνησιν, καὶ περιγελασμόν, διὰ νὰ
 ἀποφύγη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον πῦρ
 τῆς γέννης, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ ἀπολαύσῃ
 ἐκεῖνα τὰ ἔλεη, καὶ τὰς οἰκτιρμὰς, ὅπῃ ἐκ Θεοῦ δι-
 δονται εἰς ὅλας τὰς φοβεμύνας τὸν Κύριον.

6. Ἐντολή εἶναι, νὰ μὴ μοιχθῶμεν, ἀγκαλα
 ἢ μοιχεία τόσον ἀπὸ τῆς πορνείας, ὅσον καὶ ἀπὸ
 καθε μίαν ἄλλω ἀσέλγειαν κατὰ τὸ ὄνομα δια-
 φέρη, κατὰ τὸ πρᾶγμα ὅμως ὅλα ἐκεῖνα μία καὶ
 ἡ αὐτὴ θεωρίσθητος ἀκαθαρσία εἶναι. ἐπειδὴ καὶ ἡ
 ἀκρα τῆ Θεῶ δικαιοσύνη εἰς ὅλας τὰς ἐργάτας
 ἐκείνης μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καταδικῶν καὶ κόλασιν
 διορίζει. καθὼς διὰ τῆ χρυστῆ μας Ἀποστόλε Παύ-
 λε ἀποφασιστικῶς λέγει: πόρνοι καὶ μοιχοί, ἀρ-
 σνοκοῦνται καὶ μαλακοὶ βασιλείαν Θεῶ εἰς κληρο-
 νομήσασιν. διότι ἐκείνη ἡ θεωρίσθητος ἀκαθαρσία
 μία καὶ μόνη εἶναι, ὅπῃ ὅλας τὰς ἐργάτας αὐτῆς
 πρῶτον ψυχῇ τε καὶ σώματι τὰς μολῶει, καὶ
 ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ καθαρὸν Θεὸν τὰς ξεχωρίζει, καὶ
 τὰς μακρῶει· ἔπειτα καὶ τὸν ἀληθινὸν ναὸν τῆ
 ἐν ὑψίσοις Θεῶ τὸν χαλνᾷ καὶ τὸν διαφθείρει: ὅπῃ
 εἶναι τὰ σώματα ὅλων ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. ὅθεν
 ἐκεῖνος ὁ ἀναβαλλόμενος Φῶς ὡς ἱμάτιον, ὁ ἀκρος
 ζηλωτῆς τῆ οἴκῃ αὐτῆ εἰς ὅλας ἡμᾶς λέγει; ἀκα-
 θάρτε μὴ ἀπλεθε, καὶ γὰρ εἰσδέξωμαι ἡμᾶς, καὶ
 ἀνοικήσω ἐν ὑμῖν. καὶ μάλιθα ἡμεῖς μὲ τὰ μάτια
 μας βλέπομεν, πῶς ὅσα φρεντὰ μυστήρια. Ἐπάνω
 εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν, καὶ μέσῃ εἰς τὸ ἅγιον
 δισκοπότερον τελένται. ὅλα ἐκεῖνα εἰς ἡμᾶς με-
 ταδίδονται καὶ μεταβαίνου, καὶ εἰς ἡμᾶς πάντο-
 τε μένου. διὰ τῆτο ἡμεῖς χρέος ἀπαραίτητον ἔχο-
 μεν τὰ σώματα τόσον τὰ ἐδικὰ μας, ὅσον καὶ ὅλων
 τῶν ἀδελφῶν μας Χριστιανῶν ζώντων καὶ τεθνεώ-
 των πρῶτον ὡς ἅγια καὶ ἀχειροποίητα καὶ αἰώνια
 σκόνη τῶν ἀχράντων τῆ Θεῶ μυστηρίων, ἔπειτα καὶ
 ὡς ἅγιον καὶ ἀχειροποίητον καὶ αἰώνιον ναὸν τῆς
 ὑπερσὺς τριάδος ἀμίαντα καὶ καθαρὰ ὡς κό-

ριν ὀφθαλμῶν νὰ τὰ φυλάπωμεν, καὶ τὰ σεβώμε-
 θα διὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ὅπῃ μὲ τὸ αἷμα τὸ
 ἐξαγόρασε, καὶ τὰ ἀνεκαίνισε, καὶ ὁ ἴδιος σὺ τῷ
 Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ αὐτῷ Πνεύματι, εἰς αὐτὰ
 ἐνοίκησε καὶ ἀδιαλείπτως ἐνοικεῖ. καθὼς ὁ ἴδιος πά-
 λιν τὸ λέγει, ὁ ἀγαπῶν με, τὰς ἐντολάς με τη-
 ρήσει, καὶ ὁ πατήρ με ἀγαπήσει αὐτὸν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἐλθούμεθα, καὶ μονὴ παρ' αὐτῶ ποιήσο-
 μεν. ὁμοίως ἡμεῖς, ὡσάν ὅπῃ ἔμεθα ἀληθινὰ καὶ
 ζῶντα καὶ ἀθάνατα μέλη τῆ ζωῆς καὶ ἀθανά-
 τος Χριστοῦ, ὅλοι ἀνάμεσόν μας εἰληρικῶς ψυχῇ καὶ
 καρδίᾳ νὰ ἀγαπώμεθα, καὶ νὰ συγχαιρώμεθα,
 καὶ ἀλλήλους μετ' ὀυλαβείας νὰ ἀσπαζώμεθα, κα-
 θὼς καὶ ὁ χρυσὸς μας Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς
 ἡμᾶς, ἀδελφοὶ ἀσπάζεσθε ἀλλήλους ἐν Φιλήματι
 ἁγίῳ. ὅταν λοιπὸν ἡμεῖς μὲ μίαν τοιαύτην εἰλι-
 κρινῆ καὶ δικαίαν καθαρότητα καὶ τιμῷ, ὀυλα-
 βειαν καὶ ἀγάπην ἀνάμεσόν μας φερώμεθα, τό-
 τε ἠμποροῦμεν ἄξιοι νὰ γνῶμεν ἐκείνης τῆς με-
 γάλῃς τιμῆς καὶ χάριτος καὶ ἀγάπης, ὅπῃ ἔργοις
 καὶ λόγοις ἀδιαλείπτως δείχνει εἰς ἡμᾶς ὁ διὰ τῆ
 αἵματος αὐτοῦ ἐξαγοράσας ἡμᾶς Θεός. ὦ ἡ δόξα
 εἰς τὴν αἰῶνα αἰμῶ.

7. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ κλέπωμεν μήτε μὲ τὸ
 χεῖρ μας, μήτε μὲ τὸν νῆν μας, μήτε μὲ τὴν γλῶσ-
 σαν μας: ἦγεν μὲ κάποιαις πονηρίαις καὶ ἀπάταις
 καὶ ψευδολογίαις τῆ διαβόλου, ἀμὴ μὲ τὸν κόπον
 τῶν χειρῶν μας, καὶ μὲ τὸν ἴδρωτα τῆ προσώπου
 μας διὰ τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τῆ Θεοῦ νὰ
 ζῶμεν· ἀγκαλα τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀδικία τῆ διαβό-
 λου φαίνεται πολὺ κέρδος εἰς τὴν ἀδικίαν νὰ φέρη-
 ῃ ἐξ ἀναντίας ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆ Θεοῦ
 φαίνε-

Φαίνεται ὀλίγον κέρδος εἰς τὰς δικαίας νὰ δίδῃ. ἐκεῖ-
νο ὅμως τὸ πολὺ ἀδίκον κέρδος εἶναι ὡσάν ἡ ἀράχνη,
ὅπῃ μίτε ὑποκάμισον, μίτε ἄλλο ἔνδυμα εἰς τὰς
ἀδικίας γίνεται, ἀμὴ ἔτῃ ματαίως τόσον αὐτὸ
ἀφανίζεται, ὅσον καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν
παράκεις τῶν ἀδίκων ὁμῶς ἀφανίζει. ἐξ ἐναντίας
ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης κέρ-
δος εἶναι ὡσάν τὸ πρᾶγμα ὅπῃ ἡμεῖς εἰς τὴν
χρῆσιν μας ἔχομεν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον πῶς εἰς
τὰς δικαίας καὶ πολλὰ ὠφελεῖ καὶ πολὺν καιρὸν
ἐπικρατεῖ, ἀμὴ καὶ τὴν ζωὴν τῶν δικαίων ἀπὸ
διαφόρων κινδύνων, καὶ φθόνων, καὶ καταδρομῶν,
καὶ ἐπιβλαῖς τυράνων καὶ ληστῶν, κλεπτῶν καὶ
ψευδομαρτυρῶν, καὶ ἄλλων τοιούτων κακῶν ἀσφα-
λῶς τὴν φυλάττει· ἀμὴ καὶ τὴν ψυχὴν τῶν δι-
καίων εἰς τὴν ἐράνιον βασιλείαν εὖτυχῶς τὴν
εἰσάγει. διὰ τῆτο κάθε φρόνιμος ἄνθρωπος πρέ-
πει ἐκεῖνο τὸ πολὺ καὶ ὀλέθριον τῶ ψεύδους καὶ
τῆς ἀδικίας τῶ διαβόλου κέρδος ὅσον ἠμπορεῖ νὰ
τὸ ἀποποιῆται καὶ νὰ τὸ ἀποφύγῃ, καὶ ἐκεῖνο
τὸ ὀλίγον καὶ σωτήριον τῆς ἀληθείας καὶ δικαιο-
σύνης τῶ Θεῷ κέρδος νὰ ἐκλέγῃ καὶ νὰ κρατῇ·
ὅπῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀσφαλῶς νὰ ζῇ, καὶ
εἰς τὴν ἄλλω, τὴν ἐράνιον βασιλείαν τῶ Θεῷ νὰ
ἀπολαύσῃ, καὶ αἰωνίως νὰ εὐφραίνεται.

8. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ ψευδομαρτυρῶμεν·
ἦγεν διὰ ἀνθρώπους τινὰς ὅταν ἀπὸ τὰς ἀρχον-
τας καὶ ἐξεσιασὰς ἐρωτῶμεθα, τότε ὅσες δὲν
γνωρίζομεν διὰ ἐκείνους τὴν ἀλήθειαν νὰ λέγομεν
πῶς δὲν τὰς γνωρίζομεν· ἐπειδὴ, ὅ,τι ἄλλο καὶ ἂν
εἰπῶμεν διὰ ἐκείνους, ψευδομαρτυρῶμεν. καὶ ὅσες
πάλιν γνωρίζομεν, ὅταν ἢ ἀπὸ φόβον τῶν ἐξε-
σιασῶν,

σιασῶν, ἢ ἀπὸ χάριν τῶν φίλων, ἢ ἀπὸ ἔχθραν
καὶ φθόνον ἐδικόν μας λέγομεν, πῶς δὲν τὲς γνω-
ρίζομεν, τότε ἐκείνες τὲς ἀρνέμεθα. καὶ ἀπὸ
ἐκείνες πάλιν, ὅπῃ δὲν ἀρνέμεθα, ὅταν ὁμως τὲς
ἀγαθὲς διὰ κακῆς, καὶ τὲς κακῆς διὰ ἀγαθῆς
τὲς μαρτυρῶμεν, τότε ὡσάν ὅπῃ τὸ ἄσπερον, μαῦρον,
ἢ τὸ μαῦρον, ἄσπερον τὸ λέγομεν, ψευδομαρτυρῶμεν.
καὶ τόσον διὰ τὴν ἀρετήν, ὅσον ἢ διὰ τὴν ψευδομαρ-
τυρίαν, ὅπῃ κἀνομεν, ἀντίον τῶν γνωρίμων
καὶ ἀγνωρίμων εἰς ἡμεῖς ἀνθρώπων, εἰς τὸ ἄσβε-
σον πῦρ τῆς αἰωνίης κολάσεως ἀνηλεῶς ἀπὸ τὴν
ἄκραν τῆ Θεῶ δικαιοσύνην ριπτόμεθα· διὰ τῆτο
ἡμεῖς, ὅταν διὰ τὲς ἀνθρώπους ἐρωτῶμεθα, τότε
ἀποβάλλοντες ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν φό-
βον τῶν ἐξουσιασῶν, καὶ τὴν χάριν τῶν φίλων
καὶ τὴν ἔχθραν καὶ τὸν φθόνον τὸν ἐδικόν μας,
καὶ μάλιστα μὲ τὸν κίνδυνον καὶ τῆς τιμῆς καὶ
τῆς ζωῆς μας, τοιάυτες νὰ μαρτυρῶμεν τὲς ἀν-
θρώπους, ὅχι ὅ, τι λογιῆς ἀπὸ τὲς ἄλλης τὲς
ἀκούομεν, ἀλλ᾽ ὅ, τι λογιῆς ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὲς γνω-
ρίζομεν· διότι ἡμεῖς εἰς τὴν μαρτυρίαν τὴν ἐδι-
κὴν μας χρέος ἀπαραίτητον ἔχομεν, ὅχι τὲς ἀν-
θρώπους, ἀλλ᾽ τὴν ἀλήθειαν τῆ Θεῶ νὰ ὑπερα-
σπίζομεθα· καὶ ὅταν ἡμεῖς διὰ τὴν ὑπεράσπῃσιν
τῆς ἀληθείας ἀδίκως ἀπὸ τὲς ἀνθρώπους ἀτιμα-
ζόμεθα, καὶ φονδῶμεθα. τότε ὡς ἀληθῆνοὶ τῆ
Θεῶ μάρτυρες τὸν ἀφθαρτον τῆς αἰωνίης ζωῆς ἐξ-
φανον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἀπολαμ-
βάνομεν.

9. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ ἐπιθυμῶμεν τὴν γυ-
ναῖκα τῆ πλησίον μας, ἐπειδὴ ἀνάμμεσα εἰς τὲς
ἀνθρώπους τῆς παλαιᾶς διαθήκης ἦτον καὶ τοιῶ-

τοι πολλοὶ ὑποκριταί, οἱ ὅποιοι ὅταν ἔβλεπαν
 κάμιναν ὑπανδρον γυναικα ἐπιθυμητῶ εἰς τῆ λό-
 γητες, τότε κάποια σκάνδαλα ἔχθρας καὶ μί-
 σθς ἀνάμεσα εἰς ἐκεῖνα τὰ ἀνδρόγυνα κρυφύως
 ἔαπερνα, καὶ ὅταν οἱ ἄνδρες ἐμισῶσαν καὶ ἐχώρι-
 ζαν κατὰ τὴν ἄδειαν τῆ νόμους ἑαυτῶν γυναι-
 κας, τότε ἐκεῖνοι τὰς ἐλάμβανον, ἀγκαλα ἐκεί-
 νῳ τὴν ἄδειαν τῆ χωρισμῆ ὁ ἐν ὑψίσοις Θεός, ὅπῃ
 διὰ τὸν Ἀδομ μίαν γυναικα μόνον ἐποίησε, καὶ
 ὄχι πολλαῖς, δὲν τὴν ἔδωκεν. ὁ δὲλος ὅμως αὐτῆ
 ὁ Μωϋσῆς, βλέπωντας τὴν τόσῳ σκληροκαρδίαν
 τῶν Ἑβραίων, ὅπῃ, ὅταν διὰ μίαν καὶ ἄλλῳ
 παραμικρῶν αἰτίαν ἤθελαν ἀνάμεσοντες σκανδα-
 λιθῆ καὶ ἐχθροθῆ, μὲ κανένα τρόπον πλέον νὰ
 διαλαχθῆν καὶ νὰ φιλιωθῆν δὲν ἤμπορῶσαν,
 ἐβιάσθηκε νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰ ἐχθρομῆα ἀνδρό-
 γυνω ἐκείνῳ τὴν ἄδειαν τῆ χωρισμῆ. ὅσον ἐκεῖ-
 νος ὁ Φοβερός καὶ τρομερός ἀπάσης ὀρατῆς καὶ
 ἀοράτε κρίσεως Κύριος, ὁ ἀκρος δίκαιος ζώντων καὶ
 νεκρῶν κριτῆς, ὅπῃ λέγει· πᾶσα φυτεία, ἣν ἐκ
 ἐφύτῳσαν ὁ Πατὴρ με ἐκρίζωθήσεται, πρῶτον
 τὴν κατὰχρησιν τῆς παρεῖσης ἐντολῆς διορθῶνει,
 προσάξοντας νὰ μὴ ἀποτολμῆν τὰ ἀνδρόγυνω
 τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ κανεῖα ἄλλο αἴτιον, παρὰ
 ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον τῆς πορνείας τὸ αἴτιον νὰ χω-
 ρίζωνται· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὁ δυσῶδης τῆς πορνείας
 βόρβορος ἀπὸ τὸν ἕναν εἰς τὸν ἄλλον μεταβαίνει
 καὶ τὲς δύο ἐν ταυτῶ τὲς μολύβει καὶ τὲς κολά-
 ζει ὡσάν ὅπῃ εἶναι καὶ αἱ δύο μία σάρκα, καὶ ἕνα
 μέλος· καὶ δεύτερον ὁ Κύριος τὴν ἔλαψιν τῆς
 παρεῖσης ἐντολῆς ἀναπληροῖ, προσάξοντας ὅλῃς
 ἡμῶς τὲς Χριστιανῆς νὰ μὴ ἀποτολμῶμεν διὰ μέ-

σε τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς διαλογισμῆς τῆς πορ-
 νείας νὰ μολιώνωμεν τὸν νῦν καὶ τὴν ψυχὴν μας.
 ὅπῃ εἶναι ναὸς Θεῶν, καὶ θρόνος χειρβικὸς τῆς
 ὑπερσίσ τριάδος· ἀμὴ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν δια-
 λογισμὸν τῆς πορνείας καὶ πάσης ἄλλης ἀσελγείας
 καὶ ἀκαθαρσίας ὡσάν μεμιασμένα τινὰ μέλη,
 σκανδαλίζοντα ἡμᾶς, καὶ μολιώνοντα, ὁμοίως
 ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας νὰ τὰ ἐκκόπλωμεν, καὶ ἔξω
 ἀπὸ τὸν νῦν μας νὰ τὰ ἀγάνωμεν, καὶ νὰ τὰ ῥί-
 πλωμεν. διότι ὅσοι τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν διαλο-
 γισμὸν τῆς πορνείας μέσα εἰς τὸν νῦντες τὸν κρα-
 τῆν, ἐκεῖνοι τὴν πράξιν τῆς πορνείας, ὅπῃ μέσα
 εἰς τὴν ψυχὴν γίνεται, νὰ τὴν ἀποφύγῃ με
 κανόναν τρόπον δὲν ἤμπορῶν· ὅθεν λέγει, πᾶς ὁ
 βλέπων γυναικὰ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη
 ἐμοίχουθεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆ· καὶ κα-
 θὼς ἡμεῖς τὰ φαγητὰ, ὅπῃ τρώγομεν μέσα εἰς
 τὰ ἀκάθαρτα ἀσγεῖα δὲν τὰ βάνωμεν, ἔτζη καὶ
 ἐκεῖνος ὁ ἅγιος καὶ καθαρὸς Θεὸς δὲν βάνει τὸν
 ἑαυτὸν τῆς εἰς ἡμᾶς, ὅταν ἡμεῖς ἀκάθαρτοι κατὰ
 τὴν ψυχὴν, καὶ μεμιασμένοι κατὰ τὸν νῦν εἴμε-
 θα, ὅθεν καὶ εἰς ἐκείνας τὰς ψευδοφαισαίους,
 ὅπῃ ἔσωθεν διὰ τῆς ἀκαθαρσίας αὐτῶν χειρότεροι
 καὶ ἀπὸ τὰ μῆματα τῶν νεκρῶν ἦτον, εἶπεν τὸ ἐν-
 τὸς τῆς ποτηρίας καθαρῖσατε ὑποκριτὰί. διὰ τῆ-
 το ὅλοι ἡμεῖς, ὅπῃ χάριτι Θεῶν ἁγίων καὶ ἀχειρο-
 ποιήται διακοπότηρα τῶν ἀχράντων τῆς Θεῶν μυ-
 στηρίων, καὶ ναὸς τῆς ὑπερσίσ τριάδος, καὶ θρό-
 νος χειρβικὸς εἴμεθα, χρέος ἀπαραίτητον ἔχο-
 μεν τὰ μέσα μας μετὰ φόβου καὶ τρόμου καθαρά
 καὶ ἀμίαντα ὡς κόρην ὀφθαλμῶν νὰ τὰ φυλάπλω-
 μεν, διὰ νὰ κατασκευάσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τῆς Πα-
 τρός,

τρός,

τρὸς, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματος, καὶ ἡμεῖς
 τῆς θείας φύσεως καὶ ἀθανάτου ζωῆς μέτοχοι,
 καὶ κληρονόμοι τῆς ἐρανῆς βασιλείας να γένωμεν.

10. Ἐντολὴ εἶναι, να μὴ ἐπιθυμῶμεν κανένια
 κτήμα καὶ πρᾶγμα ἀπὸ ὅσα ἔχει ὁ πλησίον μας.
 ἂν ἐφύλαττον ὅλοι οἱ ἐπὶ γῆς ἀνθρωποτικῶ παρῆ-
 σσαν ἐντολῶ τῷ Θεῷ, ἀνάγκη ἦτον, ὅλοι να ἔχεν
 ἀνάμεσοντες, ὄχι μόνον ἄκραν εἰρήνην καὶ ἀγάπην,
 ἀμὴ καὶ ἄκραν δαδαιμονίαν καὶ ἀκατάλικτον χα-
 ράν καὶ ἀγαλλίασιν. διότι ὅλαις ἢ κλοπαῖς καὶ ἢ
 πονηρίαις, ὅλοι οἱ φθόνοι καὶ ἢ ἐπιβελαῖς, ὅλαις
 ἢ ἐξορίας καὶ οἱ ἀδικοὶ φόνοι καὶ οἱ πόλεμοι, ὅλαις
 ἢ τυραννικαῖς καὶ ἄποναῖς αἵματωχυσίαις. ὅλαις
 ἢ ἀρπαγαῖς καὶ ἢ αἰχμαλωσίαις, ὅλοι οἱ φόβοι
 καὶ οἱ τρόμοι, οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κλαυθμοὶ καὶ οἱ
 ἀφανισμοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅπῃ καθεκάστῃ ἡμέρῃ
 ἀνάμεσα εἰς ὅλας τὰς εἰς Θεὸν ἀπειθεῖς καὶ ἀνυ-
 ποτάκτους γίνονται, ἀπὸ μίαν καὶ μόνῃ τῷ ἐπιθυ-
 μίαν τῶν ἀλλοτρίων καὶ ξένων κτημάτων καὶ πρα-
 γμάτων γυνῶνται. θέλωντας λοιπὸν ὁ οἰκτίρμων
 καὶ ἐλεήμων Θεὸς να ἐλευθερώσῃ, καὶ ὡς κόρην ὀφθαλ-
 μῷ να φυλάξῃ ὅλας τὰς εἰς αὐτὸν ἀπειθεῖς καὶ
 ὑπηκόες ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὀλεθρον καὶ ἀφανισμόν
 ψυχῆς τε καὶ σώματος, ὅπῃ ὅλοι οἱ εἰς Θεὸν ἀπειθεῖς
 ἀνάμεσοντες ἀδιλείπῳς κάμνεν. ἔδωκεν τὰς ἀγίας
 αὐτῷ ἐντολάς τὰς ὁποίας, ὅσοι ἐκ ψυχῆς καὶ καρ-
 δίας τὰς ἀγαπῶν, καὶ ἐπιμελῶς τὰς μαινθάνεν,
 καὶ ἀδιαλείπῳς, τὰς μελετῶν. καὶ τὰς κάμνεν
 ὅλοι ἐκεῖνοι ἀνάγκη εἶναι τοῖστοι ἐπὶ τῆς γῆς να γέ-
 νεν, ὅ, τι λογιῆς ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῷ Θεῷ εἰς
 τὸ πρῶτον Ψαλμὸν τῷ Προφῆτῃ Δαβὶδ περιγρά-
 φονται. καὶ μάλιστα οἱ τοῖστοι ἀπὸ τῶ ἀπραξίαν
 τῶν

τῶν κακῶν καὶ πονηρῶν ἔργων ἔχοντες τὴν σιωπῆ-
 σίν τε καθαράν, ἔτε πρόσκαιρον θάνατον, ἔτε
 αἰώνιον κόλασιν φοβῶνται· ἀμὴ ἄλυποι καὶ ἀτάρα-
 χοι κατὰ τὴν ψυχὴν ὄντες, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀλη-
 θειῆς δωδαιμονίας δρῶσιν· καὶ καθὼς οἱ ἄγγε-
 λοι τῷ Θεῷ ἐπάνω εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶναι, ἔτῃ καὶ
 αὐτοὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὅλοι ἀνάμεσοντες εἰρηνικοὶ καὶ
 ἀγαπητικοὶ εἶναι. καθὼς καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ πρὸς
 τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν λέγει· εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶ-
 σι τὸν νόμον σου, καὶ ἐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον. διότι
 ὅλα τὰ ὀλέθρια σκάνδαλα, καὶ τὰ ἀφανιστικὰ ψυ-
 χῆς τε καὶ σώματος θανά, ἀνάμεσα εἰς ἐκεῖνας εἶ-
 ναι, ὅπῃ τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν διὰ ἐδικόν τε Κύριον
 καὶ βασιλέα δὲν τὸν γνωρίζον, ὅθεν ἔτε τὰς ἀγίας
 αὐτῷ ἐντολαῖς φυλάττειν, ἀλλ' ἔτε τὸν φόβον ἐκεῖ-
 νος πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχον. σωτήριμα, λέγει, καὶ τα-
 λαιπωρία ἐν τοῖς ὁδοῖς αὐτῶν. ἐπεὶ ὁδὸν εἰρήνης ἐκ
 ἔγνωσαν, καὶ ἐκ ἔστι φόβος Θεῷ ἐπένοιντι τῶν ὀφθαλ-
 μῶν αὐτῶν. ὅθεν ἡμεῖς χάριτας ἀθανάτους ἐκ ψυ-
 χῆς καὶ καρδίας ὁμολογῶμεν εἰς τὸν ἐν ὑψίστοις
 Θεὸν, τὸν πρῶτον καὶ ὑπερὸν μέγαν ἡμῶν θεουργέ-
 την. ὅπῃ ἠδέλησεν ἡμᾶς, ὅχι μόνον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
 ὀλέθρια τῆς ψυχῆς καὶ τῷ σώματος θανά ἀβλα-
 βῆς γὰρ μᾶς φυλάττει. ἀμὴ καὶ τοῖς τε ἐπὶ τῆς γῆς
 γὰρ μᾶς κάμνη, ὅ, τι λογιῆς οἱ ἄγγελοι αὐτῷ ἐπάνω
 εἰς τὸν ἔρανὸν εἶναι. διότι καθε μίαν ἐντολήν, ὅπῃ διὰ
 τῷ μονογενῆς Υἱῷ αὐτῷ καὶ λόγῳ δίδει εἰς ἡμᾶς, δὲν
 εἶναι γράμμα μόνον νεκρὸν, καὶ λόγος ἀψυχος, ἀμὴ
 εἶναι Πνεῦμα ἅγιον, διώαμις καὶ σοφία Θεῷ. καὶ ὅ-
 ταν ἡμεῖς ἀναγινώσκωμεν τὸ γράμμα, καὶ ἀκῶμεν
 τὸν λόγον τῆς ἐντολῆς, τότε ἀποκτῶμεν τὴν μάθη-
 σιν μόνον τῆς ἐντολῆς, ὅταν ὁμῶς ἐπικαλούμενοι τὸ
 ὄνομα

ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὄνομα τῷ Κυρίῳ καὶ σωτήριος ἡμῶν
 Ἰησοῦ Χριστῷ, ἀρχίζομεν τὴν ἐργασίαν καὶ πράξιν
 τῆς ἐντολῆς. τότε ἀνοῦθαι δίδεται εἰς ἡμᾶς τὸ Πνεῦ-
 μα τὸ ἅγιον τῆς ἐντολῆς, ἡ ζωὴ καὶ ζωοποιῶσα δύ-
 ναμις τῷ Θεῷ. διὰ μέσθης ὁποίας ἡμεῖς ἐνδιωαμέ-
 μοι, καὶ βοηθούμενοι τελειώομεν τὴν ἐντολήν, καὶ
 κάμνομεν τὸ ζωοποιὸν καὶ σωτήριον θῆλημα τῷ ἑρα-
 νίῳ Πατρὶ, καὶ ὅλοι ἀρετῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιά-
 σεις ἐμπλεοὶ γινόμεθα. ὅθεν καὶ ὁ Κύριος καὶ σω-
 τὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει: τὰ ἀδιδώατα παρὰ
 ἀνθρώποις δίδωατά παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ πάλιν λέγει:
 αἰτεῖτε ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἡ πεπληρωμένη. αὐτῷ ἡ
 δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ἀμήν.

Καὶ λοιπὸν καὶ ἕνας Χριστιανὸς καθὼς τὸ
 Πάτερ ἡμῶν, ἔτσι καὶ ὅλας τὰς Ψαλμοὺς τῷ
 Προφῆτῃ Δαβὶδ πρέπει νὰ τὰς ἠξίωσῃ. διότι ὁ
 Προφῆτης εἰς ὅλας τὰς ἱερὰς αὐτῷ Ψαλμοὺς ἐκ μέ-
 ρους τῷ Κυρίῳ καὶ Σωτήριος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὁμιλεῖ
 καὶ ὅσα θαύματα, καὶ θαυμασιότηματα ἀπὸ κτίσεως
 κόσμου ἔκαμεν ὁ φύσει ἀγαθὸς Θεὸς εἰς ὅλον τὸ γέ-
 νος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅσα ἐμῆλκεν ὁ σαρκωθεὶς
 Υἱὸς καὶ λόγος τῷ Θεῷ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν
 νὰ πάσῃ καὶ νὰ κάμῃ ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ ὅσα ἔργα τῶν
 ἀνθρώπων εἶναι εἰς τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν βούρεσα καὶ
 ἀγαπητὰ, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίους ἀνθρώπους ὠφέ-
 λημα καὶ σωτήρια, καὶ ὅσα πάλιν ἔργα τῶν ἀνθρώ-
 πων εἶναι εἰς τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν ἀποτρόπαια καὶ μι-
 σητὰ, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίους ἀνθρώπους ἐπιβλαβῆ
 καὶ ὀλέθρια. καὶ ὅσα ἡμεῖς χρεωσθῆμεν ἐκ ψυχῆς καὶ
 καρδίας ἀπὸ τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν ἀδιαλείπτως νὰ ζη-
 τῶμεν, καὶ ὅσα εἶναι πρὸς τὴν καλὴν βουχαρήτησιν
 καὶ ὑμολογίαν καὶ δοξολογίαν τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ
 ἄξια.

ἄξια. ὅλα καταλεπλῶς τὰ περιγράφει. καὶ πολ-
 λὰς πατρικὰς καὶ εἰλικρινεῖς συμβελαὶς εἰς ὅλας
 ἡμᾶς δίδει μὲ τὰς ὁποίας κάθε ἓνας ἠμπορεῖ καὶ τὴν
 ζωὴν τε ἀσφαλῶς νὰ διοικῆ καὶ νὰ φυλάκῃ, καὶ
 τὴν ψυχὴν τε θεαρέτως νὰ ὠφελῆ καὶ νὰ σώξῃ.
 ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς ἕνα μόνον Ψαλμὸν τὸ βραδύ
 ἢ ἄλλον τὸ ταχύ προσβυχόμενος ἀναγνώσῃ, ὁμοίως
 καὶ ὅταν ἕνα κεφάλαιον ἀπὸ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὸ
 ταχύ, ἢ ἕνα κεφάλαιον ἀπὸ τὰς ἀγίας ἐπιστολάς
 τῶν θείων Ἀποστόλων τὸ βραδύ ἀναγνώσῃ, ἠμπορεῖ,
 τόσον ὅλον τὸ Ψαλτῆρι, ὅσον ἢ ἕλιω τὴν θείαν γρα-
 φὴν παλαιάν τε καὶ νέαν ὡσάν τὸ Πάτερ ἡμῶν εἰς
 ὀλίγον καιρὸν νὰ τὰ μάθῃ. διότι καθὼς ἡμεῖς ἀδύ-
 νατον ἕνα κατὰ τὸ σῶμα χωρὶς τὸ Φῶς τῆ ἡλίου,
 καὶ χωρὶς τὴν ἀνδραμοσίαν καὶ τροφὴν νὰ ζήσωμεν,
 ἔτι ἀδύνατον ἕνα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς νὰ
 ζήσωμεν χωρὶς τὸν ζωοποιὸν λόγον τῆ Θεοῦ, ὅπερ εἶ-
 ναι καὶ Φῶς ἀνέσπερον, καὶ σοφὴ ἀφθαρτος, καὶ ζωὴ
 αἰώνιος, καὶ χαρὰ ἀνεκλάλητος τῆς ἡμετέρας ψυ-
 χῆς, ὅθεν λέγει ἐκ ἐπ' ἀρετῶ μόνω ζήσεται ἀνθρω-
 πος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκ πορβομένην διὰ σό-
 ματος Θεοῦ. ὅθεν καὶ ὁ Προφήτης λέγει μακάριος
 ἀνὴρ, ὃς ἐν τῶ νόμῳ Κυρίου μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυ-
 κτός. ἐκεῖνον ὁμῶς τὸν ἕνα Ψαλμὸν καὶ τὸ ἕνα κε-
 φάλαιον τῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ ἐπιστολῶν, πρέπει
 ὁ Χριστιανὸς ἱσάμενος, καὶ ἀνακαλυμμένῳ ἔχων τὴν
 κεφαλὴν, καὶ προσβυχόμενος ἐκεῖνα τὰ ἱερὰ τῆ Θεοῦ
 λόγια, ὡς ἱερὰ διατάγματα τῆ ἀθανάτου βασι-
 λέως τῶν ἀπάντων, μετὰ πίστεως καὶ δουλαβείας
 καὶ ἀγάπης πολλῆς ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ, νὰ τὰ
 ἀναγνώσῃ, διὰ νὰ καταλαμβανῇ ὁ νῆς τε ἐκεῖνα
 ὅπερ ὁμιλεῖ ἢ γλῶσσα τε. διότι ἡ χάρις καὶ ὁ Φωτισ-
 μὸς

μός, ἡ ὠφέλεια καὶ ἡ σωτηρία, ὅτι ἔχεν μέσα εἰς
 τὸν ἑαυτὸς κεκρυμμένω τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ λόγια δὲν
 δίδεται εἰς ἡμᾶς, ἔτε ἀπὸ τὴν πολυλογίαν καὶ βατ-
 τολογίαν, ἔτε ἀπὸ τὴν ὀγλήγωρον καὶ ἀπερασικὴν
 ἀκοὴν καὶ ἀνάγνωσιν. καθὼς ὑπολαμβάνει καὶ κά-
 μνει ὅλα τὰ ἄπισα ἔθνη. ἀμὴ τὸ φῶς καὶ ἡ χάρις
 καὶ σωτηρία γεννᾶται εἰς ἡμᾶς. ἀπὸ τὴν κατὰ λη-
 ψιν καὶ γνῶσιν ἐκείνων. καθὼς λέγει καὶ ὁ Προφή-
 τῆς Δαβὶδ πρὸς τὸν ἐν ὑψίστοις Θεόν, ἡ δῆλωσις τῶν
 λόγων σε φωτιεῖ καὶ συνετιεῖ νηπίες. ὁμοίως καὶ ὁ
 Κύριος καὶ σωτὴρ καὶ βασιλεὺς ἡμῶν εἰς τὴν παρα-
 βολὴν τῆ ἀείροντος τὸν ἀπόρον, γῆν ἀγαθὴν ὀνομά-
 ζει ἐκεῖνος μόνον, ὅσοι κκταλεπίως. εὐθὺν καὶ κατα-
 λαμβάνει τὰς ἱερὰς καὶ ζωοποιὰς λόγους τῆ Θεῶ, ὅτι
 ἀκῆν καὶ ἀναγινώσκεν. καὶ ἐπειδὴ ἡ κατὰ ληψις
 καὶ ἡ δῆλωσις τῶν ἱερῶν καὶ ζωοποιῶν λόγων τῆ Θεῶ.
 ἀπὸ ἑνὸς καὶ μόνου τὸν Θεόν διὰ τῆς προσεκτικῆς
 ἀκοῆς καὶ σιωχῆς ἀναγνώσεως τῶν θεῶν γρα-
 φῶν δίδεται εἰς ὅλους ἡμᾶς τὰς ἀνθρώπους. διὰ τῆτο
 καὶ κάθε ἑνας τόσον ἀπὸ τὰς ἀγίας τῆ Θεῶ Προφή-
 τας. ὅσον καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τὰς Χριστιανὰς εἰς τὰς πρὸς
 Θεὸν αὐτῆ δεήσεις λέγει: ὀλογητὸς εἶ Κύριε δίδα-
 ζόν με τὰ δικαιώματά σε, φώτισόν με, καὶ σιωέτι-
 σόν με τοῖς δικαιώμασί σε. καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν δῆ-
 λωσιν καὶ κατὰ ληψιν τῶν ἱερῶν καὶ ζωοποιῶν λόγων
 τῆ Θεῶ γεννᾶται ἐκεῖνη ἡ σωτήριος συντριβὴ καὶ κα-
 τάνοξις καὶ πύρωσις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας
 ἡμῶν. ὅθεν ἐκεῖνα τὰ θερμὰ τῆς μετανοίας ῥέει
 δάκρυα. καθὼς ἐκεῖνος ὁ κραταῖος καὶ δυνατὸς βα-
 σιλεὺς τῆς δόξης, ὁποιῶν τὰς ἀγγέλους αὐτῆ Πνύ-
 ματα καὶ τὰς λειτουργὰς αὐτῆ πρὸς φλόγα, λέγει
 πῦρ ἤλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν. πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ

Προφή-

Προφήτης Δαβὶδ λέγει πύρωσον τὸς νεφρὸς με καὶ
 τὴν καρδίαν με, Κύριε· εἰς ὅλα λοιπὸν τὰ ἱερά συγ-
 γραμματα τὸσον τῶν ἁγίων Προφητῶν, ὅσον καὶ
 ὅλων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Ευαγγελιστῶν ὅτι ὁμι-
 λῶν οἱ ἄνθρωποι, ὅπῃ τὰ γράφον, ἀμὴ τὸ Πνεῦμα
 τὸ ἅγιον τῷ Θεῷ εἶναι, ὅπῃ διὰ μέσθ' ἐκείνων τῶν ἁ-
 γίων ἀνθρώπων ὁμιλεῖ. ὅθεν καὶ ἀπὸ τὴν προσεκτι-
 κὴν μετὰ πίστεως καὶ ὀβλαθείας καὶ ἀγάπης ἀκοὴν
 καὶ ἀνάγνωσιν ἐκείνων, ὅχι μόνον ὠφέλεια καὶ σωτη-
 ρία, ἀμὴ καὶ ἀβύτητος χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις μέσα
 εἰς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας ἡμῶν γεννᾶται. καὶ μά-
 λις, πόση χαρὰ ἢ ἀγαλλίασις ἢ πόση τιμὴ, καὶ
 δόξα εἶναι εἰς ἡμᾶς. ὅταν σοχαζώμεθα, πῶς διὰ μέ-
 σθ' τῶν ἱερῶν συγγραμμάτων ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς με ἡμᾶς,
 ὁμιλεῖ, ὅπῃ εἶμεθα ἔλοι ἄργα τῶν χειρῶν αὐτῆ. καὶ
 πάλιν, ἡμεῖς ὅταν προσβυχώμεθα οἱ ἴδιοι με ἐκείνον
 τὸν ἀπάσης ὄρατῆς καὶ ἀοράτῃς ἐκλήσεως Κύριον, τὸν
 ἀγγελικαῖς τάξεσιν ἀοράτως δορυφορέμενον βασι-
 λέα τῆς δόξης, τὸν πανταχῶ παρόντα ἢ τὰ πάντα
 πληρῶντα, καὶ πανταχόθεν ἐν τῇ κραταιᾷ ἢ ἀπε-
 ριγράπῳ αὐτῆ χειρὶ, τὰ πάντα περιλείοντα, καὶ
 ζωοποιῶντα Θεὸν, ἀμέσως ὁμιλεῖμεν. αὐτῷ ἢ δόξα
 καὶ τὸ κράτος εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ἀμὴν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

καὶ τῷ ἐνὶ καὶ μόνῳ ἁγίῳ Θεῷ ἢ δόξα.

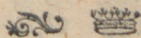

τα φρονητά καὶ περιγελασά
 μοι ἔχθροὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀν-
 λά ανωτέρα ἢ τιμῇ, καὶ αὐ-
 θρώπων εἶναι· καὶ τόσον πρὸ
 ἢ ἀποσέρεσις τῆς ζωῆς αὐτῶ¹⁵
 μίαν σιγμῶ πάυει, ὅσων πρὸ
 χεδὸν λύπῃ εἰς τὸς ἀνδρά¹⁵
 τῆς τιμῆς αὐτῶν, ὅπῃ εἰς ὁ-
 κρατεῖ. διὰ τῆτο καὶ ὁ ἴδιος
 ὁ φοβερός καὶ τρομερός ἀπ-
 ράτε πίσεως Κύριος, ὁ ἀκρ-
 νεκρῶν κριτῆς, ὁ διὰ τὴν ἡμ-
 κα λαβῶν, ἀναπληροῦντων
 παρέσης ἐντολῆς, ἀπὸ ἐκείν-
 δικῶ καὶ κόλασιν, ὅπῃ δίδει
 φονεῖς τῆς ζωῆς τῶν ἀνδρά¹⁰
 γαλιητέραν καταδικῶ καὶ
 λες ἐκείνους, ὅπῃ ψυδῶς καὶ
 καὶ καταφρονῶντες, ὀνειδίζο-
 τὸς ἀνδρώπες ἀνηλεῶς τὸς
 μῶ. ὅθεν ἀποφασιστικῶς λέ-
 ἀδελφῶ αὐτῶ, μαρῶ, ἔνοχοι
 τῶ πυρός. διὰ τῆτο καὶ δε φ-
 θῶς τὸ χέριτε μετὰ φόβῶ
 ἀπὸ τὸν ἀδικὸν φόνον, ἔτῃ
 σαντε μὲ περισσότερον φόβῶ
 κρατῆ ἀπὸ καὶ δε ἀδικὸν ὑβ-
 ρίαν, καταφρόνησιν, καὶ τ⁵
 ἀποφύγη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος
 τῆς γενένης, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλ-
 ἐκείνα τὰ ἐλέη, καὶ τὸς οἰκτ-
 δονταὶ εἰς ὅλες τὸς φοβεμα

